Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin.Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B** **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 882/2004,**

annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,

rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta

(EYVL L 191, 28.5.2004, s. 1)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Komission asetus (EY) N:o 776/2006, annettu 23 päivänä toukokuuta 2006	L 136	3	24.5.2006
►**M2**	Neuvoston asetus (EY) N:o 1791/2006, annettu 20 päivänä marraskuuta 2006	L 363	1	20.12.2006

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 882/2004,

annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,

rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 ja 95 artiklan ja 152 artiklan 4 kohdan b alakohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([1]),

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ([2]),

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ([3]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Rehujen ja elintarvikkeiden olisi oltava turvallisia ja terveellisiä. Yhteisön lainsäädäntö sisältää joukon sääntöjä, joilla varmistetaan, että tavoite saavutetaan. Säännöt kattavat sekä rehujen että elintarvikkeiden tuotannon ja markkinoille saattamisen.

(2) Rehu- ja elintarvikelainsäädäntöä koskevat perussäännöt on vahvistettu elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28 päivänä tammikuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 178/2002 ([4]).

(3) Näiden perussääntöjen lisäksi yksityiskohtaisemman rehu- ja elintarvikelainsäädännön piiriin kuuluu eri alueita, muun muassa lääkerehut, rehu- ja elintarvikehygienia, zoonoosit, eläinperäiset sivutuotteet, jäämät ja vierasaineet, kansanterveysvaikutuksia omaavien eläintautien valvonta ja hävittäminen, rehujen ja elintarvikkeiden merkitseminen, torjunta-aineet, rehujen ja elintarvikkeiden lisäaineet, vitamiinit, mineraalisuolat, hivenaineet ja muut lisäaineet, elintarvikkeiden kanssa kosketuksiin tulevat aineet, laatu- ja koostumusvaatimukset, juomavesi, ionisaatio, uuselintarvikkeet ja muuntogeeniset organismit (GMO:t).

(4) Yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädäntö perustuu periaatteeseen, jonka mukaan rehu- ja elintarvikealan toimijat vastaavat kaikkien yrityksessään tapahtuvien tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheiden aikana siitä, että rehut ja elintarvikkeet ovat niiden toimintaa koskevien rehu- ja elintarvikelainsäädännön vaatimusten mukaisia.

(5) Eläinten terveys ja hyvinvointi ovat merkittäviä elintarvikkeiden laatuun ja turvallisuuteen, eläintautien leviämisen estämiseen ja eläinten inhimilliseen kohteluun vaikuttavia tekijöitä. Näitä asioita koskevia sääntöjä on annettu useissa säädöksissä. Niissä sääde-

([1]) EUVL C 234, 30.9.2003, s. 25.
([2]) EUVL C 23, 27.1.2004, s. 14.
([3]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 9. maaliskuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 26. huhtikuuta 2004.
([4]) EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1642/2003 (EUVL L 245, 29.9.2003, s. 4).

▼B

tään luonnollisten ja oikeushenkilöiden velvollisuuksista eläinten terveyden ja hyvinvoinnin suhteen sekä toimivaltaisten viranomaisten tehtävistä.

(6) Jäsenvaltioiden olisi pantava rehu- ja elintarvikelainsäädäntö sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevat säännöt täytäntöön sekä seurattava ja valvottava, että toimijat noudattavat niiden asiaankuuluvia vaatimuksia kaikissa tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheissa. Tätä tarkoitusta varten on järjestettävä virallinen valvonta.

(7) Yhteisön tasolla olisi näin ollen vahvistettava yleisistä säännöistä koostuvat yhdenmukaiset puitteet tällaisen valvonnan järjestämistä varten. On asianmukaista arvioida saadun kokemuksen perusteella, toimivatko kyseiset yleiset puitteet asianmukaisesti, erityisesti eläinten terveyden ja hyvinvoinnin alalla. Komission olisi näin ollen laadittava tästä kertomus ja liitettävä siihen mahdollisesti tarvittava ehdotus.

(8) Näihin puitteisiin ei pääsääntöisesti sisältyisi kasvien ja kasvituotteiden haitallisten organismien virallinen valvonta, sillä tällaisesta valvonnasta säädetään jo riittävässä määrin kasvien ja kasvituotteiden haitallisten organismien jäsenvaltioihin kulkeutumisen estämiseen liittyvistä suojatoimenpiteistä 8 päivänä toukokuuta 2000 annetussa neuvoston direktiivissä 2000/29/EY ([1]). Kasvinterveysalalla olisi kuitenkin sovellettava joitain tämän asetuksen näkökohtia, varsinkin niitä, jotka koskevat monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien vahvistamista ja yhteisön tarkastuksia jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa. Siksi on aiheellista muuttaa direktiiviä 2000/29/EY vastaavasti.

(9) Maataloustuotteiden luonnonmukaisesta tuotantotavasta ja siihen viittaavista merkinnöistä maataloustuotteissa ja elintarvikkeissa 24 päivänä kesäkuuta 1991 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2092/91 ([2]), maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2081/92 ([3]) sekä maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden erityisluonnetta koskevista todistuksista 14 päivänä heinäkuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2082/92 ([4]) sisältävät erityisiä toimenpiteitä, joilla todetaan kyseisiin asetuksiin sisältyvien vaatimusten noudattaminen. Tämän asetuksen vaatimusten olisi oltava riittävän joustavia, jotta näiden alojen erityispiirteet tulevat otetuiksi huomioon.

(10) Maataloustuotteiden (peltokasvien, viinin, oliiviöljyn, hedelmien ja vihannesten, humalan, maidon ja maitotuotteiden, naudan- ja vasikanlihan, lampaan- ja vuohenlihan sekä hunajan) yhteisen markkinajärjestelyn sääntöjen noudattamisen toteamiseksi on jo olemassa vakiintunut ja erillinen valvontajärjestelmä. Siksi tätä asetusta ei tulisi soveltaa näillä aloilla, semminkin kun tämän asetuksen tavoitteet poikkeavat tavoitteista, joihin pyritään maataloustuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn valvontamekanismeilla.

(11) Virallista valvontaa suorittavien toimivaltaisten viranomaisten olisi täytettävä tietyt toimintaperusteet, jotta varmistetaan niiden puolueettomuus ja tehokkuus. Niillä olisi oltava riittävästi pätevää ja kokenutta henkilökuntaa sekä riittävät tilat ja laitteet velvollisuuksiensa asianmukaista hoitamista varten.

([1]) EYVL L 169, 10.7.2000, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2004/31/EY (EUVL L 85, 23.3.2004, s. 18).

([2]) EYVL L 198, 22.7.1991, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 392/2004 (EUVL L 65, 3.3.2004, s. 1).

([3]) EYVL L 208, 24.7.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).

([4]) EYVL L 208, 24.7.1992, s. 9, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.

▼B

(12) Virallisessa valvonnassa olisi käytettävä tarkoitukseen kehitettyjä sopivia valvontatekniikkoja, joihin kuuluvat rutiininomaiset seurantatarkastukset ja tarkempi valvonta, kuten tarkastukset, todennukset, toiminnan tarkastaminen, näytteiden otto ja määritys. Tekniikoiden moitteeton soveltaminen edellyttää valvontahenkilöstön asianmukaista koulutusta. Koulutusta tarvitaan myös siksi, että varmistetaan toimivaltaisten viranomaisten päätösten yhtenäisyys varsinkin HACCP-periaatteiden (vaara-analyysi ja kriittiset valvontapisteet) täytäntöönpanon osalta.

(13) Virallisten valvontatoimien olisi oltava säännöllisiä ja niiden tiheys olisi suhteutettava riskiin ottaen huomioon rehu- ja elintarvikealan toimijoiden omissa, HACCP-järjestelmään perustuvissa valvontaohjelmissa tai laadunvarmistusohjelmissa tehtyjen tarkastusten tulokset, jos ohjelmien tarkoituksena on rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen vaatimusten täyttäminen. Valvontatoimia olisi toteutettava tapauskohtaisesti, jos epäillään, ettei säännöksiä ole noudatettu. Muita tapauskohtaisia valvontatoimia voisi kuitenkin aina toteuttaa, vaikka ei epäiltäisikään säännösten noudattamatta jättämistä.

(14) Virallisen valvonnan olisi perustuttava dokumentoituihin menettelyihin, jotta varmistetaan, että valvonta on yhtenäistä ja tasaisen korkealaatuista.

(15) Kun valvontaan osallistuvat useat eri valvontayksiköt, toimivaltaisten viranomaisten olisi varmistettava, että käytettävissä on asianmukaiset koordinointijärjestelyt ja että niitä sovelletaan tehokkaasti.

(16) Toimivaltaisen viranomaisen olisi myös varmistettava, että jos toimivalta virallisen valvonnan suorittamiseksi on annettu keskustasolta alue- tai paikallistasolle, keskustason ja alue- tai paikallistason välinen koordinaatio on toimivaa ja tehokasta.

(17) Virallisten näytteiden määrityksestä vastaavien laboratorioiden olisi toimittava kansainvälisesti hyväksyttyjä menettelyitä tai vaatimuksiin perustuvia toimintastandardeja noudattaen ja käytettävä mahdollisuuksien mukaan validoituja määritysmenetelmiä. Tällaisilla laboratorioilla olisi erityisesti oltava laitteet, joilla voidaan tarkasti määrittää normit, kuten yhteisön lainsäädännössä vahvistetut jäämien enimmäismäärät.

(18) Yhteisön ja jäsenvaltioiden vertailulaboratorioiden nimeämisellä olisi osaltaan vaikutettava analyysitulosten korkeaan laatuun ja yhtenäisyyteen. Tavoite voidaan saavuttaa muun muassa soveltamalla validoituja määritysmenetelmiä, varmistamalla vertailumateriaalien saatavuus, järjestämällä vertailutestejä sekä kouluttamalla laboratorioiden henkilöstöä.

(19) Vertailulaboratorioiden toiminnan olisi katettava rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyden kaikki osa-alueet ja varsinkin ne, joilla tarvitaan täsmällisiä analyyttisiä ja diagnostisia tuloksia.

(20) Euroopan standardointikomitea (CEN) on kehittänyt joitakin viralliseen valvontaan liittyviä toimia varten eurooppalaisia standardeja (EN-standardeja), jotka soveltuvat tämän asetuksen tarkoituksiin. EN-standardit liittyvät erityisesti testauslaboratorioiden toimintaan ja arviointiin sekä valvontaelinten toimintaan ja akkreditointiin. Kansainvälisiä standardeja ovat myös laatineet kansainvälinen standardointijärjestö (ISO) ja kansainvälinen teoreettisen ja sovelletun kemian liitto International Union of Pure and Applied Chemistry (IUPAC). Kyseiset standardit saattavat tietyissä hyvin määritellyissä tapauksissa soveltua tämän asetuksen tarkoituksiin, kun otetaan huomioon, että rehu- ja elintarvikelainsäädännössä annetaan suorituskykyä koskevat perusteet joustavuuden ja kustannustehokkuuden varmistamiseksi.

▼B

(21) Olisi säädettävä järjestelyistä, joilla yksittäisten valvontatoimien suorittamista koskeva toimivalta voidaan siirtää toimivaltaiselta viranomaiselta valvontaelimelle, ja ehdoista, joilla toimivallan siirtäminen voidaan tehdä.

(22) Käytettävissä olisi oltava tarkoituksenmukaiset menettelyt jäsenvaltioiden sisäistä ja niiden välistä toimivaltaisten viranomaisten yhteistyötä varten, erityisesti jos virallisessa valvonnassa on käynyt ilmi, että rehuihin ja elintarvikkeisiin liittyvät ongelmat koskevat useampaa kuin yhtä jäsenvaltiota. Yhteistyön helpottamiseksi jäsenvaltioiden on nimettävä yksi tai useampi yhdyselin, jonka tehtävänä on koordinoida avunpyyntöjen välittämistä ja vastaanottamista.

(23) Asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, kun niillä on tietoa elintarvikkeista tai rehusta ihmisten terveydelle aiheutuvasta vakavasta välittömästä tai välillisestä riskistä.

(24) On tärkeää luoda yhtenäiset menettelyt kolmansista maista peräisin olevien yhteisön alueelle tuotavien rehujen ja elintarvikkeiden valvontaa varten, ottaen huomioon, että yhdenmukaiset tuontimenettelyt on jo vahvistettu eläinperäisten elintarvikkeiden osalta neuvoston direktiivin 97/78/EY ([1]) nojalla ja elävien eläinten osalta neuvoston direktiivin 91/496/ETY ([2]) nojalla.

Nämä olemassa olevat menettelyt toimivat hyvin, ja ne olisi säilytettävä.

(25) Direktiivissä 97/78/EY tarkoitetut kolmansista maista peräisin oleville rehuille ja elintarvikkeille tehtävät tarkastukset on rajoitettu koskemaan eläinlääkinnällisiä näkökohtia. Näitä tarkastuksia on tarpeen täydentää virallisella valvonnalla, joka koskee eläinlääkinnällisten tarkastusten piiriin kuulumattomia seikkoja, kuten lisäaineita, pakkausmerkintöjä, jäljitettävyyttä, elintarvikkeiden säteilytystä sekä elintarvikkeiden kanssa kosketuksiin tulevia aineita.

(26) Tuontirehun valvonnassa noudatettavista menettelyistä säädetään rehujen virallisen valvonnan järjestämistä koskevista periaatteista 25 päivänä lokakuuta 1995 annetulla neuvoston direktiivillä 95/53/EY ([3]). Direktiivi sisältää periaatteet ja menettelyt, joita jäsenvaltioiden on sovellettava luovuttaessaan tuontirehua vapaaseen liikkeeseen.

(27) On aiheellista vahvistaa yhteisön säännöt sen varmistamiseksi, että kolmansista maista peräisin olevat rehut ja elintarvikkeet asetetaan viralliseen valvontaan ennen niiden luovutusta vapaaseen liikkeeseen yhteisössä. Erityishuomiota olisi kiinnitettävä sellaisten rehujen ja elintarvikkeiden tuontivalvontaan, joihin voi liittyä kohonnut kontaminaatioriski.

([1]) Kolmansista maista yhteisöön tuotavien tuotteiden eläinlääkinnällisten tarkastusten järjestämistä koskevista periaatteista 18 päivänä joulukuuta 1997 annettu neuvoston direktiivi 97/78/EY (EYVL L 24, 30.1.1998, s. 9).

([2]) Kolmansista maista yhteisöön tuotavien eläinten eläinlääkintätarkastusten järjestämistä koskevista periaatteista ja direktiivien 89/662/ETY, 90/425/ETY ja 90/675/ETY muuttamisesta 15 päivänä heinäkuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/496/ETY (EYVL L 268, 24.9.1991, s. 56), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 96/43/EY (EYVL L 162, 1.7.1996, s. 1).

([3]) EYVL L 265, 8.11.1995, s. 17, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/46/EY (EYVL L 234, 1.9.2001, s. 55).

▼B

(28) Olisi myös säädettävä virallisen valvonnan järjestämisestä sellaisille rehuille ja elintarvikkeille, jotka saatetaan yhteisön alueelle muuta tullimenettelyä kuin vapaaseen liikkeeseen luovutusta käyttäen, ja erityisesti sellaisille, jotka tuodaan yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 ([1]) 4 artiklan 16 kohdan b–f alakohdassa tarkoitettuja tullimenettelyitä käyttäen sekä niiden saapuessa vapaa-alueelle tai vapaavarastoon. Tähän sisältyy myös rehujen ja elintarvikkeiden tuonti kolmansista maista kansainvälisessä liikenteessä olevien kuljetusvälineiden matkustajien mukana ja postipaketteina.

(29) Rehujen ja elintarvikkeiden virallista valvontaa varten on määriteltävä se yhteisön alue, jolla sääntöjä sovelletaan, jotta voidaan varmistaa, että yhteisöön tuotavat rehut ja elintarvikkeet saatetaan tässä asetuksessa säädettyyn valvontaan. Tämä alue ei välttämättä ole sama kuin EY:n perustamissopimuksen 299 artiklassa tarkoitettu alue tai asetuksen (ETY) N:o 2913/92 3 artiklassa määritelty alue.

(30) Jotta varmistetaan kolmansista maista peräisin olevien rehujen ja elintarvikkeiden virallisen valvonnan järjestäminen tehokkaammin ja helpotetaan kauppavirtoja, voi olla tarpeen nimetä kolmansista maista peräisin oleville rehuille ja elintarvikkeille erityiset saapumispaikat yhteisön alueelle. Saattaa myös olla tarpeen vaatia ennakkoilmoitusta tavaroiden saapumisesta yhteisön alueelle. Olisi varmistettava, että jokaisella nimetyllä saapumispaikalla on asianmukaiset valmiudet toteuttaa valvonta kohtuullisessa ajassa.

(31) Vahvistettaessa kolmansista maista peräisin olevien rehujen ja elintarvikkeiden virallista valvontaa koskevat säännöt olisi varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ja tullilaitos toimivat yhteistyössä, ottaen huomioon, että tällaisia sääntöjä on jo kolmansista maista tuotavien tuotteiden tuoteturvallisuutta koskevien säännöstenmukaisuuden tarkastamisesta 8 päivänä helmikuuta 1993 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 339/93 ([2]).

(32) Virallisen valvonnan järjestämiseen olisi oltava riittävät taloudelliset resurssit. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten olisi siksi voitava periä maksut virallisesta valvonnasta aiheutuneiden kustannusten kattamiseksi. Tällöin myös jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset saavat vapaasti vahvistaa kertaluonteiset maksut aiheutuneiden kustannusten kattamiseksi ottaen huomioon kunkin laitoksen erityistilanteen. Jos toimijoille asetetaan maksuja, olisi sovellettava yhteisiä periaatteita. Siksi on aiheellista vahvistaa tarkastusmaksujen tason asettamisessa käytettävät perusteet. Tuontivalvonnassa sovellettavien maksujen osalta on aiheellista vahvistaa suoraan tärkeimmistä tuontiartikkeleista perittävät maksut, jotta varmistetaan maksujen yhtenäinen periminen ja vältetään kaupan vääristymät.

([1]) EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL L 311, 12.12.2000, s. 17).

([2]) EYVL L 40, 17.2.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.

▼B

(33) Yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännössä säädetään, että tietyt rehu- ja elintarvikealan toimijat rekisteröi tai hyväksyy toimivaltainen viranomainen. Näin on erityisesti elintarvikehygieniasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 852/2004 ([1]), eläinperäisiä elintarvikkeita koskevista erityisistä hygieniasäännöistä 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 853/2004 ([59]), tiettyjen rehualan tuotantolaitosten ja välittäjien hyväksymis- ja rekisteröintimenettelyssä sovellettavista vaatimuksista ja yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä joulukuuta 1995 annetussa neuvoston direktiivissä 95/69/EY ([2]) sekä tulevassa asetuksessa rehuhygieniasta.

Olisi luotava menettelyt, joilla varmistetaan, että rehu- ja elintarvikealan yritysten rekisteröinti ja hyväksyntä tapahtuvat tehokkaasti ja avoimesti.

(34) Jotta virallista valvontaa voitaisiin lähestyä kokonaisvaltaisesti ja yhtenäisesti, jäsenvaltioiden olisi vahvistettava ja pantava täytäntöön monivuotiset kansalliset valvontasuunnitelmat yhteisön tasolla laadittujen laajojen suuntaviivojen mukaisesti. Suuntaviivoissa olisi edistettävä johdonmukaisia kansallisia strategioita sekä määritettävä riskien perusteella tärkeimmät tehtävät ja tehokkaimmat valvontamenettelyt. Yhteisön strategiassa valvonnan olisi tapahduttava kattavan ja kokonaisvaltaisen toimintamallin pohjalta. Tietyt vahvistettavat tekniset ohjeet, jotka eivät ole luonteeltaan sitovia, on aiheellista vahvistaa neuvoa-antavalla komiteamenettelyllä.

(35) Monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien olisi käsitettävä rehu- ja elintarvikelainsäädäntö sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskeva lainsäädäntö.

(36) Monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien olisi luotava vakaa pohja komission tarkastusyksiköiden valvontatoimille jäsenvaltioissa. Valvontasuunnitelmien avulla komission tarkastusyksiköiden olisi voitava todeta, onko virallinen valvonta jäsenvaltioissa järjestetty tässä asetuksessa vahvistettujen perusteiden mukaisesti. Yksityiskohtaisia tarkastuksia ja toiminnan tarkastamisia olisi tehtävä tarvittaessa ja erityisesti, jos jäsenvaltiot toteavat toiminnan tarkastuksessa heikkouksia tai puutteita monivuotisiin kansallisiin valvontasuunnitelmiin nähden.

(37) Jäsenvaltioita olisi vaadittava esittämään komissiolle vuosittain raportti, jossa on tietoja monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien täytäntöönpanosta. Raportissa olisi esitettävä edellisen vuoden virallisten valvontatoimien ja toiminnan tarkastamisen tulokset ja tarvittaessa tulosten perusteella alkuperäiseen ohjelmaan tehty ajanmukaistus.

(38) Jäsenvaltioissa toteutettavassa yhteisön valvonnassa komission valvontayksiköiden olisi kyettävä toteamaan, onko rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevan lainsäädännön täytäntöönpano yhtenäistä ja moitteetonta koko yhteisössä.

([1]) EUVL L 139, 30.4.2004, s. 55.
([2]) EYVL L 332, 30.12.1995, s. 15, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.

▼B

(39) Yhteisön valvontaa kolmansissa maissa tarvitaan, jotta voidaan todeta yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja tarvittaessa hyvinvointia koskevan lainsäädännön noudattaminen tai vastaavan lainsäädännön olemassaolo. Kolmansilta mailta voidaan myös pyytää tietoja niiden valvontajärjestelmistä. Näiden tietojen, jotka olisi laadittava yhteisön suuntaviivojen pohjalta, olisi muodostettava perusta komission tulevalle valvonnalle, jota olisi harjoitettava monialaisissa puitteissa tärkeimmillä yhteisöön vientiä harjoittavilla aloilla. Tällaisella muutoksella todennäköisesti yksinkertaistettaisiin nykyistä järjestelyä, tehostettaisiin valvontayhteistyötä ja helpotettaisiin kauppavirtoja.

(40) Jotta varmistetaan, että tuontitavarat ovat yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännön mukaisia tai sitä vastaavia, on tarpeen vahvistaa menettelyt tuontiedellytysten ja todistusten myöntämistä koskevien vaatimusten määrittelemiseksi tarpeen mukaan.

(41) Rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen rikkomisesta voi aiheutua uhka ihmisten ja eläinten terveydelle sekä eläinten hyvinvoinnille. Siksi rikkomisesta on jäsenvaltioissa oltava seurauksena tehokkaat, varoittavat ja rikkomiseen suhteutetut toimenpiteet kaikkialla yhteisössä.

(42) Toimenpiteisiin olisi kuuluttava jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten hallinnolliset toimet, joita varten niillä olisi oltava valmiit menettelyt. Tällaisten menettelyiden etuna on, että tilanteen korjaamiseksi voidaan ryhtyä nopeisiin toimiin.

(43) Toimijoilla olisi oltava oikeus hakea muutosta toimivaltaisen viranomaisen virallisen valvonnan seurauksena tekemiin päätöksiin, ja heille olisi tiedotettava tästä oikeudesta.

(44) On aiheellista ottaa huomioon kehitysmaiden ja etenkin vähiten kehittyneiden maiden erityistarpeet ja ottaa käyttöön tätä koskevia toimenpiteitä. Komission olisi sitouduttava tukemaan kehitysmaita rehujen ja elintarvikkeiden turvallisuuden edistämisessä, joka on tärkeä osatekijä ihmisten terveyden ja kaupan kehittymisessä. Tuki olisi järjestettävä yhteisön kehitysyhteistyöpolitiikan yhteydessä.

(45) Tähän asetukseen sisältyvät säännöt tukevat kokonaisvaltaista ja laaja-alaista toimintamallia, jollainen tarvitaan johdonmukaisen rehujen ja elintarvikkeiden turvallisuutta sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevan valvontapolitiikan toteuttamiseksi. Tarvittaessa olisi kuitenkin voitava vahvistaa erityisiä valvontasääntöjä, jotka koskevat esimerkiksi tiettyjen vierasaineiden jäämien enimmäismäärien asettamista EY:n tasolla. Samoin olisi pidettävä voimassa rehu- ja elintarvikevalvonnan sekä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonnan erityissäännöt.

▼B

Näihin kuuluvat erityisesti seuraavat säädökset: direktiivi 96/22/EY ([1]), direktiivi 96/23/EY ([2]), asetus (EY) N:o 854/2004 ([3]), asetus (EY) N:o 999/2001 ([4]), asetus (EY) N:o 2160/2003 ([5]), direktiivi 86/362/ETY ([6]), direktiivi 90/642/ETY ([7]) sekä sen täytäntöönpanosäännöt, direktiivi 92/1/ETY ([8]), direktiivi 92/2/ETY ([9]) ja säädökset, jotka koskevat eläintautien, kuten suu- ja sorkkataudin, sikaruton jne., valvontaa, sekä vaatimukset, jotka koskevat eläinten hyvinvoinnin virallista valvontaa.

(46) Tämän asetuksen piiriin kuuluu alueita, jotka kuuluvat jo tiettyjen voimassa olevien säädösten soveltamisalaan. Siksi on aiheellista kumota erityisesti seuraavat rehu- ja elintarvikevalvontaa koskevat säädökset ja korvata ne tämän asetuksen säännöillä: direktiivi 70/373/ETY ([10]), direktiivi 85/591/ETY ([11]), direktiivi 89/397/ETY ([12]), direktiivi 93/99/ETY ([13]), päätös 93/383/ETY ([14]), di-

([1]) Tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa 29 päivänä huhtikuuta 1996 annettu neuvoston direktiivi 96/22/EY (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/74/EY (EUVL L 262, 14.10.2003, s. 17).

([2]) Elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä 29 päivänä huhtikuuta 1996 annettu neuvoston direktiivi 96/23/EY (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.

([3]) Ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä 29 päivänä huhtikuuta 2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 854/2004 (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 206).

([4]) Tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä 22 päivänä toukokuuta 2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001 (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1), asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 2245/2003 (EUVL L 333, 20.12.2003, s. 28).

([5]) Salmonellan ja muiden elintarvikkeiden kautta tarttuvien zoonoosien aiheuttajien valvonnasta 17 päivänä marraskuuta 2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2160/2003 (EUVL L 325, 12.12.2003, s. 1).

([6]) Viljojen torjunta-ainejäämien enimmäismääristä 24 päivänä heinäkuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/362/ETY (EYVL L 221, 7.8.1986, s. 37), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2004/2/EY (EUVL L 14, 21.1.2004, s. 10).

([7]) Torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta tietyille kasvikunnasta peräisin oleville tuotteille, mukaan lukien hedelmät ja vihannekset, 27 päivänä marraskuuta 1990 annettu neuvoston direktiivi 90/642/ETY (EYVL L 350, 14.12.1990, s. 71), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2004/2/EY (EUVL L 14, 21.1.2004, s. 10).

([8]) Pakastettujen elintarvikkeiden lämpötilojen seurannasta kuljetuksen, välivarastoinnin ja varastoinnin aikana 13 päivänä tammikuuta 1992 annettu komission direktiivi 92/1/ETY (EYVL L 34, 11.2.1992, s. 28).

([9]) Yhteisön näytteenotto- ja analyysimenetelmien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta pakastettujen elintarvikkeiden lämpötilojen valvomiseksi 13 päivänä tammikuuta 1992 annettu komission direktiivi 92/2/ETY (EYVL L 34, 11.2.1992, s. 30).

([10]) Yhteisön näytteenotto- ja määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 20 päivänä heinäkuuta 1970 annettu neuvoston direktiivi 70/373/ETY (EYVL L 170, 3.8.1970, s. 2), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 807/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 36).

([11]) Elintarvikkeiden tarkastuksessa tarvittavien yhteisön näytteenottomenettelyjen ja analyysimenetelmien käyttöön ottamisesta 20 päivänä joulukuuta 1985 annettu neuvoston direktiivi 85/591/ETY (EYVL L 372, 31.12.1985, s. 50), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, 31.10.2003, s. 1).

([12]) Virallisesta elintarvikkeiden tarkastuksesta 14 päivänä kesäkuuta 1989 annettu neuvoston direktiivi 89/397/ETY (EYVL L 186, 30.6.1989, s. 23).

([13]) Virallista elintarvikkeiden tarkastusta koskevista lisätoimenpiteistä 29 päivänä lokakuuta 1993 annettu neuvoston direktiivi 93/99/ETY (EYVL L 290, 24.11.1993, s. 14), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1882/2003.

([14]) Merellisten biotoksiinien valvonnan vertailulaboratorioista 14 päivänä kesäkuuta 1993 tehty neuvoston päätös 93/383/ETY (EYVL L 166, 8.7.1993, s. 31), päätös sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 1999/312/EY (EYVL L 120, 8.5.1999, s. 37).

▼B

rektiivi 95/53/EY, direktiivi 96/43/EY ([1]), päätös 98/728/EY ([2]) ja päätös 1999/313/EY ([3]).

(47) Tämän asetuksen vuoksi olisi muutettava direktiivi 96/23/EY, direktiivi 97/78/EY ja direktiivi 2000/29/EY.

(48) Tämän asetuksen tavoitetta, joka on virallisen valvonnan yhdenmukainen toimintamalli, ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan se voidaan suunnitellun toiminnan monitahoisuuden, rajat ylittävän luonteen ja rehu- ja elintarviketuonnin osalta sen kansainvälisen luonteen vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

(49) Tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ([4]) mukaisesti,

OVAT ANTANEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

AIHE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Aihe ja soveltamisala

1. Tässä asetuksessa vahvistetaan yleiset säännöt sellaista virallista valvontaa varten, jolla todetaan erityisesti, että noudatetaan sääntöjä, joilla pyritään:

a) estämään, poistamaan tai vähentämään hyväksyttäville tasoille ihmisiin ja eläimiin joko suoraan tai ympäristön kautta kohdistuvia riskejä;

ja

b) takaamaan oikeudenmukaiset käytännöt rehujen ja elintarvikkeiden kaupassa ja suojelemaan kuluttajien etuja, myös niitä, jotka koskevat rehujen ja elintarvikkeiden merkitsemistä ja muuta kuluttajille annettavaa tietoa.

2. Tätä asetusta ei sovelleta viralliseen valvontaan, jolla todetaan, noudatetaanko maataloustuotteiden yhteisten markkinajärjestelyjen sääntöjä.

3. Tämä asetus ei rajoita virallista valvontaa koskevia yhteisön erityissäännöksiä.

4. Tämän asetuksen mukaisesti toteutettava virallinen valvonta ei rajoita elintarvikealan toimijoiden ensisijaista oikeudellista vastuuta elintarvikkeiden turvallisuuden varmistamisesta asetuksen (EY) N:o 178/2002 mukaisesti eikä velvoitteiden rikkomisesta aiheutuvaa siviili- tai rikosoikeudellista vastuuta.

([1]) Direktiivin 85/73/ETY muuttamisesta ja kodifioinnista elävien eläinten ja tiettyjen eläintuotteiden eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan rahoittamisen varmistamiseksi 26 päivänä kesäkuuta 1996 annettu neuvoston direktiivi 96/43/EY (EYVL L 162, 1.7.1996, s. 1).

([2]) Yhteisön maksujärjestelmästä rehualalla 14 päivänä joulukuuta 1998 tehty neuvoston päätös 98/728/EY (EYVL L 346, 22.12.1998, s. 51).

([3]) Simpukoiden bakteeri- ja virussaastumisen valvonnan vertailulaboratorioista 29 päivänä huhtikuuta 1999 tehty neuvoston päätös 1999/313/EY (EYVL L 120, 8.5.1999, s. 40).

([4]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼B

2 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa sovelletaan asetuksen (EY) N:o 178/2002 2 ja 3 artiklan määritelmiä.

Lisäksi tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1. ”virallisella valvonnalla” kaikenlaisia toimivaltaisen viranomaisen tai yhteisön suorittamia valvontatoimia, joilla todetaan, noudatetaanko rehu- ja elintarvikelainsäädäntöä ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevia sääntöjä;

2. ”toteamisella” sitä, että tarkastetaan, onko esitetyt vaatimukset täytetty, tutkimalla ja tarkastelemalla objektiivista todistusaineistoa;

3. ”rehulainsäädännöllä” lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat rehuja yleisesti ja rehujen turvallisuutta erityisesti sekä yhteisössä että kansallisella tasolla; se käsittää rehujen tuotannon, jalostuksen ja jakelun kaikki vaiheet sekä rehujen käytön;

4. ”toimivaltaisella viranomaisella” jäsenvaltion keskusviranomaista, joka on toimivaltainen järjestämään virallisen valvonnan, tai muuta viranomaista, jolle tämä toimivalta on siirretty; tarvittaessa kyseiseksi viranomaiseksi katsotaan myös vastaava kolmannen maan viranomainen;

5. ”valvontaelimellä” riippumatonta kolmatta osapuolta, jolle toimivaltainen viranomainen on siirtänyt tiettyjä valvontatehtäviä;

6. ”toiminnan tarkastamisella” järjestelmällistä ja riippumatonta tarkastelua, jolla selvitetään, ovatko toiminta ja sen tulokset suunniteltujen järjestelyiden mukaisia, onko kyseiset järjestelyt toteutettu tehokkaasti ja ovatko ne sopivia tavoitteiden saavuttamisen kannalta;

7. ”tarkastuksella” rehua, elintarvikkeita, eläinten terveyttä tai eläinten hyvinvointia koskevan minkä tahansa näkökohdan tutkimista sen toteamiseksi, onko kyseinen näkökohta tai (ovatko kyseiset näkökohdat) rehuja ja elintarvikkeita koskevassa lainsäädännössä sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevissa säännöissä esitettyjen oikeudellisten vaatimusten mukainen (mukaisia);

8. ”seurannalla” suunnitellun havainto- tai mittausjakson toteuttamista, jonka tarkoituksena on saada käsitys rehuja ja elintarvikkeita koskevan lainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen noudattamisesta;

9. ”tarkkailulla” yhden tai useamman rehu- tai elintarvikealan yrityksen, rehu- tai elintarvikealan toimijan tai niiden toiminnan huolellista havainnointia;

10. ”säännösten noudattamatta jättämisellä” rehu- tai elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin suojelua koskevien sääntöjen noudattamatta jättämistä;

11. ”näytteenotolla analysointia varten” sitä, että otetaan rehua tai elintarviketta tai muuta rehujen tai elintarvikkeiden tuotannon ja jalostuksen tai eläinten terveyden kannalta merkityksellistä ainetta (mukaan lukien ympäristöstä), jotta voitaisiin analysoinnin avulla todeta, noudattaako se rehu- tai elintarvikelainsäädäntöä tai eläinten terveyttä koskevia sääntöjä;

12. ”virallisella todistuksen myöntämisellä” menettelyä, jossa toimivaltainen viranomainen tai tällaisessa ominaisuudessa toimimaan valtuutettu valvontaelin antaa kirjallisen, sähköisen tai muun vastaavan vakuutuksen vaatimustenmukaisuudesta;

13. ”virallisella pidättämisellä” menettelyä, jolla toimivaltainen viranomainen varmistaa, että rehua tai elintarviketta ei siirretä tai käsitellä asiattomasti ennen sen määränpäätä koskevan päätöksen tekemistä ja johon sisältyy elintarvike- tai rehualan toimijoiden toteut-

▼B

tama varastointi toimivaltaiselta viranomaiselta saatujen ohjeiden mukaisesti;

14. ”vastaavuudella” eri järjestelmien tai toimenpiteiden kykenevyyttä saavuttaa samat tavoitteet ja ”vastaavalla” eri järjestelmiä tai toimenpiteitä, jotka kykenevät saavuttamaan samat tavoitteet;

15. ”tuonnilla” rehujen tai elintarvikkeiden luovutusta vapaaseen liikkeeseen tai aikomusta luovuttaa rehu tai elintarvikkeet vapaaseen liikkeeseen asetuksen (ETY) N:o 2913/92 79 artiklan tarkoittamassa merkityksessä jollakin liitteessä I tarkoitetulla alueella;

16. ”yhteisön alueelle saattamisella” 15 kohdassa määriteltyä tuontia ja tavaroiden asettamista asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 16 kohdan b–f alakohdassa mainittuihin tullimenettelyihin sekä niiden saapumista vapaa-alueelle tai vapaavarastoon;

17. ”asiakirjojen tarkastuksella” erän mukana seuraavien kaupallisten asiakirjojen ja tarvittaessa rehu- tai elintarvikelainsäädännössä edellytettyjen asiakirjojen tutkimista;

18. ”tunnistustarkastuksella” silmämääräistä tarkastamista sen varmistamiseksi, että erän mukana seuraavat todistukset tai muut asiakirjat vastaavat erän merkintöjä ja sisältöä;

19. ”fyysisellä tarkastuksella” rehulle tai elintarvikkeelle itselleen tehtävää tarkastusta, johon saattaa sisältyä kuljetusvälineitä, pakkauksia, merkintöjä ja lämpötilaa koskevia tarkastuksia, analysoitavien näytteiden otto ja laboratoriotutkimus sekä muita tarkastuksia, jotka ovat tarpeen rehu- tai elintarvikelainsäädännön noudattamisen toteamiseksi;

20. ”valvontasuunnitelmalla” toimivaltaisen viranomaisen laatimaa kuvausta, joka sisältää yleisiä tietoja sen virallisten valvontajärjestelmien rakenteesta ja organisoinnista.

II OSASTO

JÄSENVALTIOIDEN HARJOITTAMA VIRALLINEN VALVONTA

I LUKU

YLEISET VELVOLLISUUDET

3 artikla

Virallisen valvonnan järjestämistä koskevat yleiset velvollisuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että virallisia valvontatoimia toteutetaan säännöllisesti, riskien mukaan ja sopivin väliajoin tämän asetuksen tavoitteiden saavuttamiseksi ottaen huomioon:

a) tunnistetut riskit, jotka liittyvät eläimiin, rehuihin tai elintarvikkeisiin, rehu- tai elintarvikeyrityksiin, rehujen tai elintarvikkeiden käyttöön, rehujen tai elintarvikkeiden turvallisuuteen taikka eläinten terveyteen tai hyvinvointiin mahdollisesti vaikuttaviin prosesseihin, materiaaleihin, aineisiin, toimiin tai toimintaan;

b) se, miten rehu- tai elintarvikealan toimijat ovat aiemmin noudattaneet rehu- tai elintarvikelainsäädäntöä tai eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevia sääntöjä;

c) mahdollisesti suoritettujen omien tarkastusten luotettavuus;

ja

d) tiedot mahdollisesta säännösten noudattamatta jättämisestä.

▼B

2. Virallinen valvonta on tehtävä ilman ennakkovaroitusta lukuun ottamatta sellaisia tapauksia kuin toiminnan tarkastamiset, joissa rehu- tai elintarvikealan toimijalle on ilmoitettava asiasta ennakolta. Virallinen valvonta voidaan myös suorittaa ad hoc -pohjalta.

3. Virallista valvontaa on harjoitettava rehujen ja elintarvikkeiden sekä eläinten ja eläintuotteiden kaikissa tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheissa. Siihen on sisällyttävä rehu- ja elintarvikeyritysten, rehujen ja elintarvikkeiden käytön, rehujen ja elintarvikkeiden varastoinnin, rehuihin ja elintarvikkeisiin sovellettavien prosessien, materiaalien, aineiden, toimien tai toiminnan, kuljetus mukaan luettuna, sekä elävien eläinten valvonta, jota tämän asetuksen tavoitteiden saavuttaminen edellyttää.

4. Virallinen valvonta on tehtävä yhtä huolellisesti, kun tuotteita viedään yhteisön ulkopuolelle, kun niitä saatetaan yhteisön markkinoille ja kun niitä saatetaan kolmansista maista liitteessä I tarkoitetuille alueille.

5. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että toiseen jäsenvaltioon lähetettäväksi tarkoitetuille tuotteille tehdään valvonta yhtä huolellisesti kuin sen oman alueen markkinoille saatettaviksi tarkoitetuille tuotteille.

6. Määräjäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi syrjimättömin tarkastuksin tarkastaa, että rehut ja elintarvikkeet ovat rehu- ja elintarvikelainsäädännön mukaisia. Jäsenvaltiot voivat siinä määrin kuin virallisen valvonnan järjestämiseksi on ehdottoman tarpeen pyytää toimijoita, joille toimitetaan tavaroita niille toisesta jäsenvaltiosta, ilmoittamaan tällaisten tavaroiden saapumisesta.

7. Jos jäsenvaltio määräpaikassa tai varastoinnin tai kuljetuksen aikana suorittamassaan tarkastuksessa toteaa, että säännöksiä ei ole noudatettu, se toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, joihin voi kuulua tuotteiden lähettäminen takaisin alkuperäjäsenvaltioon.

II LUKU

TOIMIVALTAISET VIRANOMAISET

4 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen ja toimintaperusteet

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, jotka vastaavat tässä asetuksessa säädetyistä tavoitteista ja virallisesta valvonnasta.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että:

a) elävien eläinten, rehujen ja elintarvikkeiden virallinen valvonta on kaikissa tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheissa sekä rehujen käytön osalta tehokasta ja asianmukaista;

b) valvonnasta vastaavan henkilöstön toiminnassa ei ole eturistiriitoja;

c) niillä tai niiden käytössä on riittävä laboratoriokapasiteetti testausta varten ja riittävästi pätevää ja kokenutta henkilöstöä, jotta virallinen valvonta ja valvontavelvollisuudet voidaan hoitaa tehokkaasti ja tosiasiallisesti;

d) niillä on asianmukaiset ja hyvin ylläpidetyt tilat ja laitteet, jotta henkilöstö voi huolehtia virallisesta valvonnasta tehokkaasti ja tosiasiallisesti;

e) niillä on oikeudellinen toimivalta harjoittaa virallista valvontaa ja ryhtyä tässä asetuksessa säädettyihin toimenpiteisiin;

f) niillä on valmiit varosuunnitelmat ja ne ovat valmiita toteuttamaan suunnitelmat hätätapauksissa;

▼B

g) rehu- ja elintarvikealan toimijoilla on velvollisuus antaa tehdä kaikki tämän asetuksen mukaiset tarkastukset ja avustaa toimivaltaisia viranomaisia niiden tehtävien suorittamisessa.

3. Kun jäsenvaltio antaa virallisen valvonnan toteuttamista koskevan toimivallan muulle viranomaiselle tai muille viranomaisille kuin toimivaltaiselle keskusviranomaiselle, erityisesti alueellisen tai paikallisen tason viranomaisille, on varmistettava tosiasiallinen ja tehokas koordinointi kaikkien asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten kesken, tarvittaessa myös ympäristön- ja terveyden suojelun alalla.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava virallisen valvonnan puolueettomuus, laatu ja yhdenmukaisuus kaikilla tasoilla. Viranomaisten, joille on annettu toimivalta suorittaa virallista valvontaa, on noudatettava kaikilta osin 2 kohdassa tarkoitettuja perusteita.

5. Kun toimivaltaisen viranomaisen piirissä useampi kuin yksi yksikkö on toimivaltainen toteuttamaan virallista valvontaa, on varmistettava tehokas koordinaatio ja yhteistyö eri yksiköiden välillä.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava sisäisiä toiminnan tarkastamisia tai ne voivat teettää ulkoisia toiminnan tarkastamisia ja niiden on ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin näiden tulosten pohjalta sen varmistamiseksi, että ne saavuttavat tässä asetuksessa säädetyt tavoitteet. Toiminnan tarkastamisen on oltava riippumattomien tahojen arvioitavissa, ja se on toteutettava avoimesti.

7. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta voidaan antaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

5 artikla

Tiettyjen viralliseen valvontaan liittyvien tehtävien siirtäminen

1. Toimivaltainen viranomainen voi siirtää tietyt viralliseen valvontaan liittyvät tehtävät yhdelle tai useammalle valvontaelimelle 2–4 kohdan mukaisesti.

Luettelo tehtävistä, jotka voidaan tai joita ei voida siirtää, voidaan laatia 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

Kuitenkaan 54 artiklassa tarkoitettuja toimia ei saa siirtää.

2. Toimivaltainen viranomainen saa siirtää tiettyjä tehtäviä määrätylle valvontaelimelle ainoastaan, jos:

a) kuvataan täsmällisesti tehtävät, joita valvontaelin voi suorittaa, sekä edellytykset, joilla valvontaelin voi ne suorittaa;

b) on todisteita siitä, että valvontaelimellä:

   i) on sille siirrettyjen tehtävien hoitamisessa tarvittava asiantuntemus, välineet ja infrastruktuuri;

   ii) on riittävästi pätevää ja kokenutta henkilöstöä;

   ja

   iii) on puolueeton näkemys eikä sillä ole eturistiriitoja sille siirrettyjen tehtävien suorittamisen osalta;

c) valvontaelin toimii ja on akkreditoitu eurooppalaisen standardin EN 45004 (Yleiset vaatimukset erityyppisten tarkastuslaitosten toiminnalle) mukaisesti ja/tai jonkin muun standardin mukaisesti, jos se on merkityksellisempi kyseisten siirrettyjen tehtävien kannalta;

d) laboratoriot noudattavat toiminnassaan 12 artiklan 2 kohdassa mainittuja standardeja;

e) valvontaelin ilmoittaa valvontansa tulokset toimivaltaiselle viranomaiselle säännöllisesti ja aina kun toimivaltainen viranomainen sitä pyytää. Jos valvonnan tulokset osoittavat säännösten noudatta-

▼B

matta jättämisen tai viittaavat sen todennäköisyyteen, valvontaelimen on ilmoitettava siitä välittömästi toimivaltaiselle viranomaiselle;

f) huolehditaan tehokkaasta ja tosiasiallisesta koordinoinnista toimivallan siirtäneen viranomaisen ja valvontaelinten välillä.

3. Valvontaelimille tiettyjä tehtäviä siirtävien toimivaltaisten viranomaisten on järjestettävä tarvittaessa valvontaelinten toiminnan tarkastamisia tai tarkastuksia. Jos toiminnan tarkastamisen tai tarkastuksen tuloksena ilmenee, että nämä elimet eivät kykene hoitamaan niille siirrettyjä tehtäviä asianmukaisesti, toimivallan siirtänyt viranomainen voi peruuttaa tehtävien siirtämisen. Sen on peruutettava tehtävät viipymättä, ellei valvontaelin korjaa tilannetta asianmukaisesti ja pikaisesti.

4. Jokaisen jäsenvaltion, joka haluaa siirtää tiettyjä valvontatehtäviä valvontaelimelle, on ilmoitettava siitä komissiolle. Ilmoituksessa on kuvattava yksityiskohtaisesti:

a) toimivaltainen viranomainen, joka siirtäisi tehtävän;

b) tehtävä, jonka se siirtäisi;

ja

c) valvontaelin, jolle se siirtäisi tehtävän.

6 artikla

Virallista valvontaa harjoittava henkilöstö

Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että kaikki sen virallista valvontaa harjoittava henkilöstö:

a) saa toimivaltansa alalla soveltuvan koulutuksen, jonka perusteella se pystyy hoitamaan velvollisuutensa pätevästi ja harjoittamaan virallista valvontaa johdonmukaisella tavalla. Koulutuksen on katettava tapauksen mukaan liitteessä II olevassa I luvussa tarkoitetut alat;

b) pysyy ajan tasalla toimivaltansa alalla ja saa säännöllistä lisäkoulutusta tarvittaessa;

ja

c) soveltuu monialaiseen yhteistyöhön.

7 artikla

Avoimuus ja luottamuksellisuus

1. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että ne noudattavat toiminnassaan suurta avoimuutta. Tätä varten niiden on saatettava hallussaan olevat asiaankuuluvat tiedot yleisön saataville mahdollisimman pian.

Yleisöllä on yleensä oikeus tutustua:

a) toimivaltaisten viranomaisten valvontatoimia ja niiden tehokkuutta koskeviin tietoihin;

ja

b) asetuksen (EY) N:o 178/2002 10 artiklassa tarkoitettuihin tietoihin.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että niiden henkilöstö ei paljasta virallisia valvontatehtäviä suorittaessaan saamiaan tietoja, jotka jo luonteeltaan kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa. Salassapitovelvollisuuden suojaaminen ei estä toimivaltaisia viranomaisia levittämästä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja tietoja. Tämä ei vaikuta yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen va-

▼B

paasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY ([1]) sääntöihin.

3. Salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvat erityisesti:

— rikostutkinnan tai meneillään olevien oikeudenkäyntien luottamuksellisuus,

— henkilötiedot,

— asiakirjat, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30 päivänä toukokuuta 2001 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 1049/2001 ([2]) kuuluvan poikkeuksen piiriin,

— kansallisen ja yhteisön lainsäädännön suojaamat tiedot, jotka koskevat erityisesti salassapitovelvollisuutta ja käsittelyn, kansainvälisten suhteiden ja kansallisen puolustuksen luottamuksellisuutta.

8 artikla

Valvonta- ja toteamismenettelyt

1. Toimivaltaisten viranomaisten on harjoitettava virallista valvontaa dokumentoitujen menettelyiden mukaisesti. Menettelyihin on sisällyttävä tietoja ja ohjeita virallista valvontaa harjoittavalle henkilöstölle muun muassa liitteessä II olevassa II luvussa tarkoitetuista aiheista.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niillä on käytössään oikeudelliset menettelyt, joiden avulla toimivaltaisten viranomaisten henkilöstölle varmistetaan oikeus tarkastaa rehu- ja elintarvikealan yritysten laitoksia ja asiakirjoja voidakseen suoriutua tehtävistään asianmukaisesti.

3. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava käytössään menettelyt, joilla

a) todetaan niiden harjoittaman virallisen valvonnan tehokkuus;

ja

b) varmistetaan mahdollisesti tarvittavien korjaavien toimien toteuttaminen sekä se, että 1 kohdassa mainittu dokumentaatio saatetaan tarvittaessa ajan tasalle.

4. Komissio voi vahvistaa virallista valvontaa koskevat suuntaviivat 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

Suuntaviivoihin voi erityisesti sisältyä suosituksia virallisesta valvonnasta, joka koskee:

a) HACCP-periaatteiden toteuttamista;

b) hallintajärjestelmiä, joita rehu- tai elintarvikealan toimijat käyttävät rehu- tai elintarvikelainsäädännön vaatimusten täyttämiseksi;

c) rehujen ja elintarvikkeiden mikrobiologista, fysikaalista ja kemiallista turvallisuutta.

9 artikla

Raportit

1. Toimivaltaisen viranomaisen on laadittava raportit toteuttamistaan virallisista valvontatoimista.

([1]) EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1882/2003.
([2]) EYVL L 145, 31.5.2001, s. 43.

▼B

2. Raportteihin on sisällyttävä kuvaus virallisen valvonnan tarkoituksesta, käytetyistä valvontamenetelmistä, virallisen valvonnan tulokset sekä tarvittaessa asianomaiselta toimijalta edellytettävät toimet.

3. Ainakin silloin kun säännöksiä ei ole noudatettu, toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava asianomaiselle toimijalle jäljennös 2 kohdassa tarkoitetusta raportista.

10 artikla

Valvontatoiminta, -menetelmät ja -tekniikat

1. Viralliseen valvontaan liittyvissä tehtävissä käytetään yleensä asianmukaisia valvontamenetelmiä ja -tekniikoita, kuten seurantaa, tarkkailua, toteamista, toiminnan tarkastamista, tarkastuksia, näytteenottoa ja analysointia.

2. Rehujen ja elintarvikkeiden viralliseen valvontaan kuuluu muun muassa seuraavaa:

a) rehu- ja elintarvikealan toimijoiden luomien valvontajärjestelmien sekä saavutettujen tulosten tutkiminen;

b) tarkastustoiminta seuraavasti:

   i) alkutuottajien laitteistojen, rehu- ja elintarvikeyritysten ja niiden ympäristön, tilojen, toimistojen, laitteiden, laitteistojen ja koneiden, kuljetusvälineiden sekä rehujen ja elintarvikkeiden tarkastaminen;

   ii) raaka-aineiden, ainesosien, valmistuksen apuaineiden sekä muiden, rehujen ja elintarvikkeiden valmistuksessa ja tuotannossa käytettävien tuotteiden tarkastaminen;

   iii) puolivalmisteiden tarkastaminen;

   iv) elintarvikkeiden kanssa kosketuksiin joutuvien aineiden ja tarvikkeiden tarkastaminen;

   v) puhdistus- ja kunnossapitotuotteiden ja -prosessien sekä torjunta-aineiden tarkastaminen;

   vi) merkintöjen, esillepanon ja mainonnan tarkastaminen;

c) rehu- ja elintarvikeyritysten hygieniaolojen tarkastukset;

d) hyvään valmistuskäytäntöön, hyvään hygieniakäytäntöön ja hyvään maanviljelyskäytäntöön liittyvien sekä HACCP-menettelyiden arviointi ottaen huomioon yhteisön lainsäädännön mukaisesti laadittujen oppaiden käyttö;

e) kirjallisen aineiston ja rehu- ja elintarvikelainsäädännön noudattamisen arvioinnin kannalta olennaisen muun aineiston tutkiminen;

f) rehu- ja elintarvikealan toimijoiden sekä niiden henkilöstön haastattelut;

g) rehu- tai elintarvikeyritysten mittalaitteiden rekisteröimien arvojen lukeminen;

h) toimivaltaisen viranomaisen omien laitteiden avulla toteutetut valvontatoimet rehu- ja elintarvikealan toimijoiden tekemien mittausten todentamiseksi;

i) muu toiminta, joka on tarpeen sen varmistamiseksi, että tämän asetuksen tavoitteet saavutetaan.

▼B

III LUKU

NÄYTTEENOTTO JA ANALYSOINTI

11 artikla

Näytteenotto- ja analyysimenetelmät

1. Virallisen valvonnan yhteydessä käytettävien näytteenotto- ja analyysimenetelmien on oltava asiaankuuluvien yhteisön sääntöjen mukaisia tai:

a) jos tällaista lainsäädäntöä ei ole olemassa, kansainvälisesti tunnustettujen sääntöjen tai käytäntöjen mukaisia, esimerkiksi sellaisten, jotka Euroopan standardointikomitea (CEN) on hyväksynyt tai jotka on hyväksytty kansallisessa lainsäädännössä;

tai

b) jos tällaisia ei ole olemassa, muiden tarkoitukseen sopivien tai tieteellisten käytäntöjen mukaisesti kehitettyjen menetelmien mukaisia.

2. Jos 1 kohtaa ei sovelleta, analyysimenetelmät voidaan validoida yhdessä laboratoriossa kansainvälisesti hyväksytyn käytännön mukaisesti.

3. Analyysimenetelmiä on mahdollisuuksien mukaan kuvattava liitteessä III esitetyin asianmukaisin perustein.

4. Seuraavat täytäntöönpanotoimet voidaan toteuttaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen:

a) näytteenotto- ja analyysimenetelmät, myös kiistatapauksissa käytettävät vahvistus- tai vertailumenetelmät;

b) tällaisia a kohdassa tarkoitettuja menetelmiä koskevat suoritusperusteet, analyysiparametrit, mittausepätarkkuus ja validointimenettelyt;

ja

c) tulosten tulkintaa koskevat säännöt.

5. Toimivaltaisten viranomaisten on luotava asianmukaiset menettelyt, joilla voidaan varmistaa niiden rehu- ja elintarvikealan toimijoiden oikeus pyytää täydentävää asiantuntijalausuntoa, joiden tuotteista otetaan analysoitavia näytteitä, mikä ei vaikuta toimivaltaisten viranomaisten velvollisuuteen ryhtyä pikaisesti toimenpiteisiin kiireellisissä tapauksissa.

6. Niiden on varmistettava erityisesti se, että rehu- ja elintarvikealan toimijat voivat saada riittävän määrän näytteitä täydentävää asiantuntijalausuntoa varten, ellei tämä ole mahdotonta siksi, että tuotteet ovat helposti pilaantuvia tai käytettävissä olevaa materiaalia on erittäin vähän.

7. Näytteitä on käsiteltävä ja ne on merkittävä siten, että niiden oikeudellinen ja analyyttinen validius taataan.

12 artikla

Viralliset laboratoriot

1. Toimivaltaisen viranomaisen on nimettävä laboratoriot, jotka saavat suorittaa virallisen valvonnan yhteydessä otettujen näytteiden analyysin.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin nimetä vain laboratoriot, jotka toimivat ja jotka arvioidaan ja akkreditoidaan seuraavien eurooppalaisten standardien mukaisesti:

a) EN ISO/IEC 17025: Testaus- ja kalibrointilaboratorioiden pätevyys,

▼B

b) EN 45002: Testauslaboratorioiden arviointi. Yleiset ohjeet,

c) EN 45003: Kalibrointi- ja testauslaboratorioiden akkreditointijärjestelmä,

ottaen huomioon yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännössä eri testausmenetelmille vahvistetut perusteet.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettujen testauslaboratorioiden akkreditointi ja arviointi voi käsittää yksittäisiä testejä tai testisarjoja.

4. Toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa 1 kohdassa tarkoitetun nimeämisen, jos 2 kohdassa tarkoitetut edellytykset eivät enää täyty.

IV LUKU

KRIISINHALLINTA

13 artikla

Rehuja ja elintarvikkeita koskevat varosuunnitelmat

1. Asetuksen (EY) N:o 178/2002 55 artiklassa tarkoitetun kriisinhallinnan yleissuunnitelman täytäntöönpanoa varten jäsenvaltioiden on laadittava operatiiviset varosuunnitelmat, joissa yksilöidään toimenpiteet, jotka toteutetaan viipymättä, kun rehujen tai elintarvikkeiden on todettu aiheuttavan suoraan tai ympäristön välityksellä vakavan riskin ihmisille tai eläimille.

2. Näissä varosuunnitelmissa on yksilöitävä:

a) toimenpiteisiin osallistuvat hallintoviranomaiset;

b) niiden toimivalta ja vastuu;

ja

c) kanavat ja menettelyt tiedon välittämiseksi asiaankuuluvien osapuolten välillä.

3. Jäsenvaltioiden on tarkistettava varosuunnitelmia tarpeen mukaan, varsinkin toimivaltaisen viranomaisen organisaatiossa tapahtuneiden muutosten jälkeen, ja kokemusten, myös simulaatioharjoituksissa saatujen kokemusten perusteella.

4. Tarvittaessa voidaan hyväksyä täytäntöönpanotoimenpiteitä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Tällaisissa toimenpiteissä on esitettävä varosuunnitelmia koskevat yhdenmukaistetut säännöt siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että kyseiset suunnitelmat ovat yhteensopivia asetuksen (EY) N:o 178/2002 55 artiklassa tarkoitetun kriisinhallinnan yleissuunnitelman kanssa. Niissä on myös ilmaistava eri sidosryhmien tehtävät varosuunnitelmien laatimisessa ja toteuttamisessa.

V LUKU

VIRALLINEN VALVONTA TUOTAESSA REHUJA JA ELINTARVIKKEITA KOLMANSISTA MAISTA

14 artikla

Eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden virallinen valvonta

1. Tämä asetus ei vaikuta direktiivissä 97/78/EY säädettyihin eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden eläinlääkinnällisiä tarkastuksia koskeviin vaatimuksiin. Direktiivin 97/78/EY mukaisesti nimetyn toimivaltaisen viranomaisen on kuitenkin lisäksi tarvittaessa harjoitettava viranomaista valvontaa sen toteamiseksi, noudatetaanko kyseisen direktiivin so-

▼B

veltamisalaan kuulumattomia rehu- ja elintarvikelainsäädännön näkökohtia, myös tämän asetuksen VI osaston II luvussa tarkoitettuja näkökohtia.

2. Tämän asetuksen 18–25 artiklan yleisiä sääntöjä on sovellettava myös kaikkien rehujen ja elintarvikkeiden, myös eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden, viralliseen valvontaan.

3. Sellaisten tavaroiden tarkastusten tyydyttävät tulokset:

a) jotka on asetettu johonkin asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 16 kohdan b–f alakohdassa tarkoitettuun tullimenettelyyn;

tai

b) joita on määrä käsitellä vapaa-alueilla tai vapaavarastoissa, sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 15 kohdan b alakohdassa;

eivät vaikuta rehu- ja elintarvikealan toimijoiden velvollisuuteen varmistaa, että rehut ja elintarvikkeet ovat rehu- ja elintarvikelainsäädännön mukaisia siitä hetkestä alkaen, kun ne luovutetaan vapaaseen liikkeeseen, eivätkä estä muiden virallisten valvontatoimien toteuttamista kyseisten rehujen ja elintarvikkeiden osalta.

15 artikla

Muiden kuin eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden virallinen valvonta

1. Toimivaltaisten viranomaisten on säännöllisesti harjoitettava kolmansista maista liitteessä I tarkoitetuille alueille tuotavien direktiivin 97/78/EY soveltamisalaan kuulumattomien muiden kuin eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden virallista valvontaa. Niiden on järjestettävä tällainen valvonta 41–43 artiklan mukaisesti laadittujen monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien pohjalta ja mahdolliset riskit huomioon ottaen. Tällaiseen valvontaan on sisällyttävä kaikki rehu- ja elintarvikelainsäädännön näkökohdat.

2. Valvonta on suoritettava sopivassa paikassa, joka voi olla paikka, jossa tavarat saapuvat jollekin liitteessä I tarkoitetulle alueelle, paikka, jossa tavarat luovutetaan vapaaseen liikkeeseen, varasto, maahantuovan rehu- tai elintarvikealan toimijan tilat taikka muu rehu- ja elintarvikeketjun kohta, jolla on käytössä asianmukaiset valvontatilat.

3. Valvontatoimia voidaan toteuttaa myös sellaisten tavaroiden osalta:

a) jotka on asetettu johonkin asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 16 kohdan b–f alakohdassa tarkoitettuun tullimenettelyyn;

tai

b) jotka on määrä siirtää vapaa-alueille tai vapaavarastoihin, sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 15 kohdan b alakohdassa.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettujen tarkastusten tyydyttävät tulokset eivät vaikuta rehu- ja elintarvikealan toimijoiden velvollisuuteen varmistaa, että rehut ja elintarvikkeet ovat rehu- ja elintarvikelainsäädännön mukaisia siitä hetkestä alkaen, kun ne luovutetaan vapaaseen liikkeeseen, eivätkä estä muiden virallisten valvontatoimien toteuttamista asianomaisten rehujen ja elintarvikkeiden osalta.

5. Muista kuin eläinperäisistä rehuista ja elintarvikkeista, jotka on tunnettujen tai uusien riskien vuoksi asetettava tehostettuun viralliseen valvontaan paikassa, jossa ne saapuvat liitteessä I tarkoitetuille alueille, laaditaan luettelo ja pidetään se ajan tasalla 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Tällaisten valvontatoimien tiheydestä ja luonteesta päätetään samaa menettelyä noudattaen. Niitä koskevat maksut voidaan vahvistaa samaan aikaan samaa menettelyä noudattaen.

▼B

16 artikla

Muiden kuin eläinperäisten rehujen ja elintarvikkeiden tarkastusten tyypit

1. Edellä 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun viralliseen valvontaan on sisällyttävä ainakin järjestelmällinen asiakirjojen tarkastus, satunnainen tunnistustarkastus ja tarvittaessa fyysinen tarkastus.

2. Fyysisten tarkastusten osalta on noudatettava tarkastustiheyttä, joka on riippuvainen seuraavista seikoista:

a) erityyppisiin rehuihin ja elintarvikkeisiin liittyvät riskit;

b) se kuinka kolmas maa, alkuperälaitos, maahantuova rehu- tai elintarvikealan toimija ja vientiä harjoittava rehu- tai elintarvikealan toimija ovat aiemmin täyttäneet kyseistä tuotetta koskevat lainsäädännön vaatimukset;

c) tuotetta maahantuovan rehu- tai elintarvikeyrityksen toteuttamat valvontatoimet;

d) alkuperämaana olevan kolmannen maan toimivaltaisen viranomaisen antamat takeet.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että fyysiset tarkastukset tehdään tarkoituksenmukaisissa olosuhteissa ja paikassa, jossa on asianmukaiset valvontatilat, jotta tutkimukset voidaan suorittaa asianmukaisesti, jossa voidaan ottaa useita riskinhallintaan mukautettuja näytteitä ja jossa rehuja ja elintarvikkeita voidaan käsitellä hygieenisesti. Näytteitä on käsiteltävä siten, että niiden oikeudellinen ja analyyttinen validius taataan. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että välineet ja menetelmät ovat riittävät yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaisten raja-arvojen mittaamiseen.

17 artikla

Saapumispaikat ja ennakkoilmoitus

1. Jäsenvaltioilla on velvollisuus 15 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun virallisen valvonnan järjestämiseksi:

— nimetä alueellaan erityiset saapumispaikat, joilla on käytössään asianomaiset valvontatilat erilaisille rehuille ja elintarvikkeille,

ja

— vaatia eristä vastaavia rehu- ja elintarvikealan toimijoita toimittamaan ennakkoilmoitus erien saapumisesta ja luonteesta.

Jäsenvaltiot voivat soveltaa samoja sääntöjä muunlaisten muiden kuin eläinperäisten rehujen osalta.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille kaikista 1 kohdan mukaisesti toteuttamistaan toimenpiteistä.

Niiden on suunniteltava toimenpiteet siten, että vältetään kaupan tarpeeton häiriintyminen.

18 artikla

Toiminta epäilyttävissä tapauksissa

Kun epäillään säännösten noudattamatta jättämistä tai jos vallitsee epäselvyys erän tunnistamisen tai sen todellisen määränpään tai erän ja sen todistuksin osoitettujen takuiden välisen vastaavuuden osalta, toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava virallisia valvontatoimia epäilyksen tai epäselvyyden vahvistamiseksi tai poistamiseksi. Toimivaltaisen viranomaisen on suoritettava kyseisen erän virallinen pidättäminen, kunnes se saa kyseisen virallisen valvonnan tulokset.

▼B

19 artikla

Kolmansista maista peräisin olevien rehujen ja elintarvikkeiden virallisen valvonnan tuloksiin perustuva toiminta

1. Toimivaltaisen viranomaisen on suoritettava rehu- tai elintarvikelainsäädännön vastaisten kolmansista maista peräisin olevien rehujen ja elintarvikkeiden virallinen pidättäminen ja kuultuaan erästä vastaavia rehu- tai elintarvikealan toimijoita sen on toteutettava seuraavat toimenpiteet tällaisten rehujen tai elintarvikkeiden osalta:

a) määrättävä, että tällaiset rehut tai elintarvikkeet tuhotaan, saatetaan erikoiskäsittelyyn 20 artiklan mukaisesti tai lähetetään edelleen yhteisön ulkopuolelle 21 artiklan mukaisesti; voidaan toteuttaa myös muita soveltuvia toimenpiteitä, kuten rehujen tai elintarvikkeiden käyttö muihin kuin alkuperäisiin tarkoituksiin;

b) jos rehut tai elintarvikkeet on jo saatettu markkinoille, harjoitettava seurantaa tai tarvittaessa määrättävä ne poistettaviksi myynnistä tai markkinoilta vedettäviksi ennen jonkin edellä tarkoitetun toimenpiteen toteuttamista;

c) varmistettava, että rehuista ja elintarvikkeista ei aiheudu mitään haittoja ihmisten tai eläinten terveydelle suoraan tai ympäristön välityksellä edellä a ja b alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden aikana tai ennen niiden täytäntöönpanoa.

2. Jos kuitenkin:

a) 14 ja 15 artiklassa säädetty virallinen valvonta osoittaa, että erä on vahingollinen ihmisten tai eläinten terveydelle tai se ei ole turvallinen, toimivaltaisen viranomaisen on suoritettava kyseisen erän virallinen pidättäminen ennen sen tuhoamista tai toteutettava muut ihmisten ja eläinten terveyden suojelemiseksi tarvittavat asianmukaiset toimenpiteet;

b) muita kuin eläinperäisiä rehuja tai elintarvikkeita, jotka 15 artiklan 5 kohdan mukaisesti kuuluvat tehostetun valvonnan piiriin, ei aseteta viralliseen valvontaan tai ei aseteta viralliseen valvontaan 17 artiklan mukaisten erityisvaatimusten mukaisesti, toimivaltaisen viranomaisen on määrättävä, että ne poistetaan myynnistä ja niiden virallinen pidättäminen suoritetaan viipymättä ja että ne sen jälkeen joko tuhotaan tai lähetetään edelleen 21 artiklan mukaisesti.

3. Kun toimivaltainen viranomainen ei salli rehujen tai elintarvikkeiden saattamista yhteisön alueelle, sen on tiedotettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille löydöksistään ja kyseisten tuotteiden tunnistamisesta asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklan 3 kohdassa esitetyn menettelyn mukaisesti sekä ilmoitettava päätöksistään tullilaitokselle sekä esitettävä erän lopullista määränpäätä koskevat tiedot.

4. Eriä koskeviin päätöksiin on oltava 54 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu muutoksenhakuoikeus.

20 artikla

Erikoiskäsittelyt

1. Edellä 19 artiklassa tarkoitettu erikoiskäsittely voi olla:

a) käsittely tai jalostaminen, jolla rehu tai elintarvike saatetaan yhteisön lainsäädännön tai edelleen lähettämisen määränpäänä olevan kolmannen maan vaatimusten mukaisiksi, tarvittaessa myös dekontaminaatio, mutta lukuun ottamatta laimentamista;

b) jalostaminen jollain muulla sopivalla tavalla muuhun käyttöön kuin eläinten tai ihmisten ravinnoksi.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että erikoiskäsittely tehdään sen tai jonkin toisen jäsenvaltion valvomissa laitoksissa ja 62

▼B

artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen vahvistettujen edellytysten mukaisesti tai, ellei sellaisia ole, kansallisten sääntöjen mukaisesti.

21 artikla

Erien edelleenlähettäminen

1. Toimivaltainen viranomainen saa sallia erien edelleenlähettämisen ainoastaan, jos:

a) määränpäästä on sovittu erästä vastaavan rehu- tai elintarvikealan toimijan kanssa;

ja

b) rehu- tai elintarvikealan toimija on ensin ilmoittanut alkuperä- tai määrämaana olevan kolmannen maan, jos ne eivät ole samat, toimivaltaiselle viranomaiselle syyt ja olosuhteet, jotka estävät kyseisten rehujen tai elintarvikkeiden saattamisen markkinoille yhteisössä;

ja

c) kun määränpäänä oleva kolmas maa ei ole alkuperämaana oleva kolmas maa, määränpäänä olevan kolmannen maan toimivaltainen viranomainen on ilmoittanut toimivaltaiselle viranomaiselle olevansa valmis hyväksymään erän.

2. Ellei oikeustoimiin ole ryhdytty, edelleenlähettäminen on pääsääntöisesti tehtävä enintään 60 vuorokauden kuluttua siitä päivästä, kun toimivaltainen viranomainen on päättänyt erän määränpäästä, elleivät virallisen valvonnan tulokset estä tätä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta täydentävän asiantuntijalausunnon hakemista koskeviin määräaikoihin sovellettavia kansallisia sääntöjä. Jos edelleenlähettämistä ei toteuteta 60 vuorokauden jakson päätyttyä, erä on tuhottava, ellei viivytykseen ole perusteltua syytä.

3. Odotettaessa erien edelleenlähettämistä tai hylkäyssyiden vahvistamista, toimivaltaisten viranomaisten on sovellettava eriin virallista pidättämistä.

4. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta komissiolle ja muille jäsenvaltioille asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklan 3 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti ja ilmoitettava päätöksistään tullilaitokselle. Toimivaltaisten viranomaisten on toimittava yhteistyössä IV osaston mukaisesti toteuttaakseen tarpeen mukaan lisätoimenpiteitä, jotta varmistetaan, ettei hylättyjä eriä voida tuoda uudelleen yhteisöön.

22 artikla

Kustannukset

Erästä vastaavan rehu- tai elintarvikealan toimijan tai tämän edustajan on vastattava kustannuksista, jotka 18, 19, 20 ja 21 artiklassa tarkoitetuista toimista aiheutuvat toimivaltaisille viranomaisille.

23 artikla

Kolmansien maiden tekemien vientiä edeltävien tarkastusten hyväksyminen

1. Jäljempänä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen voidaan hyväksyä erityiset vientiä edeltävät tarkastukset, joita kolmannet maat tekevät rehuille ja elintarvikkeille välittömästi ennen niiden vientiä yhteisöön sen toteamiseksi, että vientituotteet ovat yhteisön vaatimusten mukaisia. Hyväksyntä voi koskea ainoastaan kyseisestä kol-

▼B

mannesta maasta peräisin olevia rehuja ja elintarvikkeita, ja se voidaan myöntää yhdelle tai useammalle tuotteelle.

2. Jos hyväksyntä on annettu, tämän seurauksena voidaan harventaa rehujen tai elintarvikkeiden tuontivalvontatoimien tiheyttä. Jäsenvaltioiden on kuitenkin kohdistettava 1 kohdassa tarkoitetun hyväksynnän mukaisesti tuotuihin rehuihin ja elintarvikkeisiin valvontatoimia sen varmistamiseksi, että kolmannen maan tekemät vientiä edeltävät tarkastukset säilyttävät tehokkuutensa.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu hyväksyntä voidaan myöntää kolmansille maille ainoastaan, jos:

a) yhteisön suorittama toiminnan tarkastaminen on osoittanut, että yhteisöön vietävät rehut tai elintarvikkeet täyttävät yhteisön vaatimukset tai vastaavat vaatimukset;

b) kolmannessa maassa ennen lähettämistä toteutetut valvontatoimet katsotaan riittävän tehokkaiksi, jotta niillä voidaan korvata yhteisön lainsäädännössä säädetyt asiakirjojen, tunnistus- ja fyysiset tarkastukset tai vähentää niitä.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa hyväksynnässä on mainittava kolmannen maan toimivaltainen viranomainen, jonka vastuulla vientiä edeltävät tarkastukset toteutetaan, ja tarvittaessa valvontaelin, jolle kyseinen toimivaltainen viranomainen voi siirtää tiettyjä tehtäviä. Tällainen siirtäminen voidaan hyväksyä ainoastaan, jos se täyttää 5 artiklassa tarkoitetut tai vastaavat edellytykset.

5. Hyväksynnässä mainitun toimivaltaisen viranomaisen ja mahdollisen valvontaelimen on vastattava yhteyksistä yhteisöön.

6. Kolmannen maan toimivaltaisen viranomaisen tai valvontaelinten on varmistettava, että kullekin erälle, joka on tarkastettu ennen sen saapumista jollekin liitteessä I tarkoitetulle alueelle, myönnetään virallinen todistus. Tällaisten todistusten malli esitetään 1 kohdassa tarkoitetussa hyväksynnässä.

7. Silloin kun 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn alaisten tuontituotteiden virallisessa valvonnassa paljastuu merkittävää säännösten noudattamatta jättämistä, jäsenvaltioiden on välittömästi tiedotettava tästä komissiolle ja muille jäsenvaltioille sekä asianosaisille toimijoille tämän asetuksen IV osastossa säädetyn menettelyn mukaisesti, lisättävä tarkastettavien erien määrää ja säilytettävä asianmukaisissa varastointiolosuhteissa sopiva määrä näytteitä, jos niitä tarvitaan tilanteen asianmukaista analysointia varten; sanottu ei kuitenkaan rajoita asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklan 3 kohdan soveltamista.

8. Jos käy ilmi, että merkittävässä osassa eriä tavarat eivät vastaa kolmannen maan toimivaltaisen viranomaisen tai valvontaelinten antamissa todistuksissa ilmoitettuja tietoja, 2 kohdassa tarkoitettua valvontatoimien harvennettua tiheyttä ei enää sovelleta.

24 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset ja tullilaitos

1. Toimivaltaisten viranomaisten ja tullin on toimittava läheisessä yhteistyössä tässä luvussa tarkoitetun virallisen valvonnan järjestämiseksi.

2. Tulliviranomaisten ei pidä sallia eläinperäisten rehu- tai elintarvike-erien ja 15 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen rehu- ja elintarvike-erien saattamista yhteisön alueelle tai käsittelyä vapaa-alueilla tai vapaavarastoissa ilman toimivaltaisen viranomaisen suostumusta.

3. Kun otetaan näytteitä, toimivaltaisen viranomaisen on tiedotettava siitä tullilaitokselle ja asianosaisille toimijoille ja ilmoitettava, voidaanko tavarat luovuttaa ennen kuin näytteiden analyysin tulokset valmistuvat, edellyttäen, että erän jäljitettävyys on varmistettu.

▼B

4. Vapaaseen liikkeeseen luovutuksen yhteydessä toimivaltaisten viranomaisten ja tullilaitoksen on tehtävä yhteistyötä asetuksen (EY) N:o 339/93 2–6 artiklassa vahvistettujen vaatimusten mukaisesti.

25 artikla

Täytäntöönpanotoimenpiteet

1. Toimenpiteet, joilla taataan rehujen ja elintarvikkeiden saattamista yhteisön alueelle koskevan virallisen valvonnan yhdenmukainen täytäntöönpano, vahvistetaan 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

2. Yksityiskohtaiset säännöt voidaan erityisesti vahvistaa:

a) rehuille ja elintarvikkeille, jotka on tuotu yhteisöön tai asetettu johonkin asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 16 kohdan b–f alakohdassa tarkoitettuun tullimenettelyyn tai joita on määrä käsitellä vapaa-alueilla tai vapaavarastoissa, sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen (ETY) N:o 2913/92 4 artiklan 15 kohdan b alakohdassa;

b) kansainvälisessä liikenteessä olevien kuljetusvälineiden miehistön ja matkustajien ravinnoksi tarkoitetuille elintarvikkeille;

c) rehuille ja elintarvikkeille, jotka tilataan esimerkiksi postitse, puhelimitse tai Internetin välityksellä ja jotka toimitetaan kuluttajalle;

d) lemmikkieläimille tai hevosille tarkoitetuille rehuille ja kansainvälisessä liikenteessä olevien kuljetusvälineiden matkustajien ja miehistön hallussa oleville elintarvikkeille;

e) erityisehdoille tai poikkeuksille, jotka koskevat tiettyjä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 3 artiklassa tarkoitettuja alueita, jotta voidaan ottaa huomioon näille alueille ominaiset rajoitukset;

f) toimivaltaisten viranomaisten 19 artiklan puitteissa tekemien kolmansista maista peräisin olevia rehuja ja elintarvikkeita koskevien päätösten johdonmukaisuuden varmistamiseksi;

g) yhteisöstä peräisin oleville erille, jotka palautetaan kolmannesta maasta;

h) asiakirjoille, joiden on oltava erien mukana näytteiden ottamisen jälkeen.

VI LUKU

VIRALLISEN VALVONNAN RAHOITUS

26 artikla

Yleisperiaate

Jäsenvaltioiden on huolehdittava riittävistä rahoitusresursseista tarvittavan henkilöstön ja muiden resurssien hankkimiseksi virallista valvontaa varten millä tahansa asianmukaiseksi katsomallaan tavalla, myös maksuilla.

27 artikla

Maksut

1. Jäsenvaltiot voivat periä maksuja virallisesta valvonnasta aiheutuvien kustannusten kattamiseksi.

2. Jäsenvaltioiden on kuitenkin varmistettava maksujen periminen liitteessä IV olevassa A jaksossa ja liitteessä V olevassa A jaksossa tarkoitettujen toimien osalta.

▼B

3. Liitteessä IV olevassa A jaksossa ja liitteessä V olevassa A jaksossa mainittujen erityistoimien osalta perityt maksut eivät saa olla alhaisempia kuin liitteessä IV olevassa B jaksossa ja liitteessä V olevassa B jaksossa määritetyt vähimmäismaksut, tämän kuitenkaan rajoittamatta 4 ja 6 kohdan soveltamista. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin liitteessä IV olevassa A jaksossa tarkoitettujen toimien osalta käyttää 1 päivänä tammikuuta 2008 saakka kestävän siirtymäkauden ajan edelleen direktiivin 85/73/ETY nojalla nykyisin sovellettavia maksuja.

Liitteessä IV olevassa B jaksossa ja liitteessä V olevassa B jaksossa tarkoitetut maksut on saatettava ajan tasalle vähintään kahden vuoden välein 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen, erityisesti inflaation huomioon ottamiseksi.

4. Edellä olevan 1 ja 2 kohdan mukaisesti virallista valvontaa varten perittävät maksut:

a) eivät saa ylittää toimivaltaisille vastuuviranomaisille aiheutuvia kustannuksia liitteessä VI lueteltujen seikkojen osalta;

ja

b) voidaan vahvistaa kiinteämääräisiksi toimivaltaisille viranomaisille tietyllä ajanjaksolla aiheutuvien kustannusten perusteella tai tarvittaessa liitteessä IV olevassa B jaksossa tai liitteessä V olevassa B jaksossa vahvistetuiksi määriksi.

5. Maksuja vahvistaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon:

a) kyseisen yrityksen tyyppi ja tähän liittyvät riskitekijät;

b) tuotannoltaan pienten yritysten edut;

c) tuotannossa, jalostuksessa ja jakelussa käytetyt perinteiset menetelmät;

d) sellaisilla alueilla sijaitsevien yritysten tarpeet, joilla on erityisiä maantieteellisiä rajoituksia.

6. Jos elintarvike- tai rehuyrityksen käyttämät omavalvontaa ja jäljittämistä koskevat järjestelmät sekä virallisia valvontatoimia toteutettaessa todetun noudattamisen taso huomioon ottaen tietyntyyppisen elintarvikkeen, rehun tai toiminnan osalta virallista valvontaa suoritetaan tavanomaista harvemmin, tai ottaakseen huomioon edellä 5 kohdan b–d alakohdassa mainitut perusteet, jäsenvaltiot voivat määrittää virallisen valvonnan maksuosuuden 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja vähimmäismääriä pienemmäksi, edellyttäen, että asianomainen jäsenvaltio toimittaa komissiolle selvityksen, jossa esitetään:

a) kyseinen rehu-, elintarvike- tai toimintatyyppi;

b) kyseisessä rehu- tai elintarvikeyrityksessä suoritetut valvontatoimet;

ja

c) menetelmä, jolla maksun alennus on laskettu.

7. Kun toimivaltainen viranomainen toteuttaa yhdessä laitoksessa samanaikaisesti useita viralliseen valvontaan liittyviä toimia, sen on pidettävä niitä yhtenä toimintana ja perittävä niistä yksi maksu.

8. Tuontivalvontaan liittyvät maksut maksaa toimija tai tämän edustaja tuontivalvonnasta vastaavalle toimivaltaiselle viranomaiselle.

9. Perittyjä maksuja ei korvata suoraan tai epäsuorasti, ellei niitä ole peritty asiattomasti.

10. Jäsenvaltiot eivät saa periä muita kuin tässä artiklassa tarkoitettuja maksuja tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 28 artiklassa tarkoitettuja kustannuksia.

11. Toimijoiden tai muiden asianosaisten yritysten tai niiden edustajien on saatava kuitti suorittamistaan maksuista.

▼B

12. Jäsenvaltioiden on julkistettava maksujen laskumenetelmä ja annettava siitä tieto komissiolle. Komissio tarkastelee, ovatko maksut tämän asetuksen vaatimusten mukaisia.

28 artikla

Virallisesta lisävalvonnasta aiheutuvat kustannukset

Kun paljastunut säännösten noudattamatta jättäminen aiheuttaa virallisia valvontatoimia, jotka ylittävät toimivaltaisen viranomaisen tavanomaisen valvontatoiminnan, toimivaltaisen viranomaisen on perittävä virallisista lisävalvontatoimista aiheutuvat kustannukset säännöksiä noudattamatta jättäneiltä toimijoilta tai se voi periä kyseiset kustannukset lisävalvontatoimia suoritettaessa tuotteet omistavalta tai niitä hallussaan pitävältä toimijalta. Tavanomainen valvontatoiminta on yhteisön tai jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämää rutiininomaista valvontatoimintaa ja erityisesti toimintaa, jota kuvataan 41 artiklassa säädetyssä suunnitelmassa. Tavanomaisen valvontatoiminnan ylittävään toimintaan sisältyy näytteiden ottaminen ja analysointi sekä muut valvontatoimet, jotka ovat tarpeen ongelman laajuuden selvittämiseksi, sen toteamiseksi, onko korjaavia toimia toteutettu, tai noudattamatta jättämisen toteamiseksi ja/tai vahvistamiseksi.

29 artikla

Kustannusten taso

Edellä 28 artiklassa tarkoitettujen kustannusten tasoa määritettäessä on otettava huomioon 27 artiklassa säädetyt periaatteet.

VII LUKU

MUUT SÄÄNNÖKSET

30 artikla

Virallinen todistusten myöntäminen

1. Rajoittamatta sellaisten vaatimusten noudattamista, jotka koskevat virallista todistusten myöntämistä ja jotka on vahvistettu eläinten terveyteen tai eläinten hyvinvointiin liittyviin tarkoituksiin, 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen voidaan vahvistaa vaatimuksia, jotka koskevat:

a) olosuhteita, joissa virallinen todistuksen myöntäminen vaaditaan;

b) todistusten malleja;

c) todistuksia myöntävien virkailijoiden pätevyyttä;

d) periaatteita, joita on noudatettava, jotta varmistetaan, että todistusten myöntäminen, myös elektronisesti, on luotettavaa;

e) menettelyitä, joita on noudatettava todistusten peruuttamisessa ja korvaamisessa;

f) pienempiin osaeriin jaettuja eriä tai muiden erien kanssa yhdistettyjä eriä;

g) asiakirjoja, joiden on oltava tavaroiden liitteenä sen jälkeen, kun viralliset valvontatoimet on suoritettu.

2. Jos virallinen todistuksen myöntäminen vaaditaan, on varmistettava, että:

a) todistuksen ja erän välillä on yhteys;

b) todistuksessa esitetyt tiedot ovat täsmällisiä ja oikeita.

▼B

3. Yhteen todistusmalliin on tarvittaessa yhdistettävä rehu- ja elintarviketodistusten virallista myöntämistä koskevat vaatimukset ja muut todistusten virallista myöntämistä koskevat vaatimukset.

31 artikla

Rehu- ja elintarvikealan laitosten rekisteröinti/hyväksyminen

1. a) Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava menettelyt, joita rehu- ja elintarvikealan toimijoiden on noudatettava, kun ne hakevat laitostensa rekisteröintiä asetuksen (EY) N:o 852/2004, direktiivin 95/69/EY tai rehuhygieniasta annettavan asetuksen mukaisesti.

b) Niiden on laadittava rekisteröidyistä rehu- ja elintarvikealan toimijoista luettelo ja pidettävä se ajan tasalla. Jos tällainen luettelo on olemassa jo muita tarkoituksia varten, sitä voidaan käyttää myös tämän asetuksen tarkoituksiin.

2. a) Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava menettelyt, joita rehu- ja elintarvikealan toimijoiden on noudatettava, kun ne hakevat laitostensa hyväksymistä asetuksen (EY) N:o 852/2004, asetuksen (EY) N:o 854/2004 tai direktiivin 95/69/EY tai rehuhygieniasta annettavan asetuksen mukaisesti.

b) Kun toimivaltainen viranomainen saa hyväksymishakemuksen rehu- tai elintarvikealan toimijalta, sen on tehtävä tarkastuskäynti paikan päällä.

c) Se saa hyväksyä laitoksen kyseistä toimintaa varten ainoastaan, jos rehu- tai elintarvikealan toimija on osoittanut laitoksen täyttävän rehu- tai elintarvikelainsäädännön asiaa koskevat vaatimukset.

d) Toimivaltainen viranomainen voi myöntää ehdollisen hyväksynnän, jos vaikuttaa siltä, että laitos täyttää kaikki infrastruktuuria ja laitteistoa koskevat vaatimukset. Se saa myöntää lopullisen hyväksynnän ainoastaan, jos kolmen kuukauden kuluessa ehdollisen hyväksynnän myöntämisestä toteutettavan uuden virallisen valvontatoimen perusteella vaikuttaa siltä, että laitos täyttää muut rehu- tai elintarvikelainsäädännön asiaa koskevat vaatimukset. Jos selvää edistymistä on tapahtunut, mutta laitos ei vieläkään täytä kaikkia asiaa koskevia vaatimuksia, toimivaltainen viranomainen voi jatkaa ehdollista hyväksyntää. Ehdollinen hyväksyntä ei kuitenkaan saa kestoltaan ylittää yhteensä kuutta kuukautta.

e) Toimivaltaisen viranomaisen on virallista valvontaa toteuttaessaan otettava laitosten hyväksyntä uudelleen tarkasteluun. Jos toimivaltainen viranomainen toteaa vakavia puutteita tai joutuu pysäyttämään laitoksen tuotannon toistuvasti ja jos rehu- tai elintarvikealan toimija ei kykene antamaan tulevan tuotannon osalta riittäviä takeita, toimivaltaisen viranomaisen on käynnistettävä menettelyt laitoksen hyväksynnän peruuttamiseksi. Toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin peruuttaa laitoksen hyväksynnän väliaikaisesti, jos rehu- tai elintarvikealan toimija voi taata korjaavansa puutteet kohtuullisessa ajassa.

f) Toimivaltaisten viranomaisten on pidettävä hyväksytyistä laitoksista ajantasaisia luetteloita ja asetettava ne muiden jäsenvaltioiden ja yleisön saataville tavalla, joka voidaan määritellä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

▼B

III OSASTO

VERTAILULABORATORIOT

32 artikla

Yhteisön vertailulaboratoriot

1. Liitteessä VII tarkoitettujen rehuista ja elintarvikkeista vastaavien yhteisön vertailulaboratorioiden vastuulla on:

a) tarjota kansallisille vertailulaboratorioille tietoa analyysimenetelmistä, mukaan lukien vertailumenetelmistä;

b) koordinoida a alakohdassa tarkoitettujen menetelmien käyttöä kansallisissa vertailulaboratorioissa etenkin järjestämällä vertailutestejä ja varmistamalla vertailutestien asianmukainen seuranta kansainvälisesti hyväksyttyjen käytäntöjen mukaisesti, mikäli näitä on käytettävissä;

c) koordinoida toimivaltansa alalla uusien analyysimenetelmien soveltamisessa tarvittavia käytännön järjestelyjä ja tiedottaa kansallisille vertailulaboratorioille alalla saavutetusta edistyksestä;

d) järjestää perus- ja jatkokoulutuskursseja kansallisten vertailulaboratorioiden henkilöstölle ja kehitysmaiden asiantuntijoille;

e) tarjota tieteellistä ja teknistä apua komissiolle varsinkin silloin, kun jäsenvaltiot kyseenalaistavat analyysitulokset;

f) tehtävä yhteistyötä sellaisten laboratorioiden kanssa, jotka analysoivat rehuja ja elintarvikkeita kolmansissa maissa.

2. Eläinten terveysalasta vastaavien yhteisön vertailulaboratorioiden vastuulla on:

a) koordinoida jäsenvaltioissa tautien diagnosoinnissa käytettäviä menetelmiä;

b) avustaa aktiivisesti jäsenvaltioissa ilmenevien tautitapausten diagnosoinnissa ottamalla vastaan taudinaiheuttajien isolaatteja diagnoosin vahvistamista, tunnistamista ja eläinkulkutautien tutkimusta varten;

c) helpottaa laboratoriodiagnosoinnin asiantuntijoiden kouluttamista ja jatkokouluttamista diagnoositekniikoiden yhdenmukaistamiseksi kaikkialla yhteisössä;

d) tehdä yhteistyötä niiden toimialaan kuuluvien eläintautien diagnoosimenetelmien osalta sellaisten kolmansien maiden toimivaltaisten laboratorioiden kanssa, joissa kyseisiä tauteja esiintyy;

e) järjestää perus- ja jatkokoulutuskursseja kansallisten vertailulaboratorioiden henkilöstölle ja kehitysmaiden asiantuntijoille.

3. Yhteisön vertailulaboratorioihin sovelletaan 12 artiklan 2 ja 3 kohtaa.

4. Yhteisön vertailulaboratorioiden on täytettävä seuraavat vaatimukset:

a) Niillä täytyy olla pätevä henkilöstö, jolla on riittävä koulutus diagnoosi- ja analyysitekniikoista, joita käytetään niiden toimivaltaan kuuluvalla alalla.

b) Niillä on oltava niille osoitettujen tehtävien hoitamisessa tarvittavat välineet ja tuotteet.

c) Niillä on oltava asianmukainen hallinnollinen infrastruktuuri.

d) Niiden on varmistettava, että niiden henkilöstö kunnioittaa tiettyjen aiheiden, tulosten tai tiedotteiden luottamuksellisuutta.

e) Niillä on oltava riittävä kansainvälisten standardien ja käytäntöjen tuntemus.

▼B

f) Niillä on oltava tarvittaessa käytössään ajantasainen luettelo saatavilla olevista vertailuaineista ja reagensseista sekä ajantasainen luettelo näiden aineiden ja reagenssien valmistajista ja toimittajista.

g) Niiden on otettava huomioon tutkimustoiminta jäsenvaltioissa ja yhteisön tasolla.

h) Niillä on oltava koulutettua henkilöstöä käytettävissä yhteisössä sattuvia hätätilanteita varten.

5. Liitteeseen VII voidaan sisällyttää muita 1 artiklassa tarkoitettuihin aloihin liittyviä yhteisön vertailulaboratorioita 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Liite VII voidaan saattaa ajan tasalle samaa menettelyä noudattaen.

6. Yhteisön vertailulaboratorioille voidaan vahvistaa muita vastuualueita ja tehtäviä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

7. Yhteisön vertailulaboratorioille voidaan myöntää yhteisön rahoitusta tietyistä eläinlääkintäalan kustannuksista 26 päivänä kesäkuuta 1990 tehdyn neuvoston päätöksen 90/424/ETY ([1]) 28 artiklan mukaisesti.

8. Yhteisön vertailulaboratorioille voidaan tehdä yhteisön valvontatoimia sen toteamiseksi, noudatetaanko niissä tässä asetuksessa vahvistettuja vaatimuksia. Jos näissä valvontatoimissa todetaan, että laboratorio ei ole vaatimusten tai niiden tehtävien mukainen, joita varten se on nimetty, voidaan toteuttaa tarvittavia toimenpiteitä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

9. Edellä 1–7 kohtaa sovelletaan rajoittamatta yksityiskohtaisempien sääntöjen, erityisesti asetuksen (EY) N:o 999/2001 VI luvun ja direktiivin 96/23/EY 14 artiklan, soveltamista.

33 artikla

Kansalliset vertailulaboratoriot

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että kutakin 32 artiklassa tarkoitettua yhteisön vertailulaboratoriota kohti nimetään yksi tai useampi kansallinen vertailulaboratorio. Jäsenvaltio voi nimetä toisessa jäsenvaltiossa tai Euroopan vapaakauppaliittoon (EFTA) kuuluvassa valtiossa sijaitsevan laboratorion, ja yksittäinen laboratorio voi olla useamman jäsenvaltion kansallinen vertailulaboratorio.

2. Kansallisten vertailulaboratorioiden on:

a) tehtävä yhteistyötä yhteisön vertailulaboratorion kanssa toimivaltaansa kuuluvalla alalla;

b) koordinoitava omaan toimivaltaansa kuuluvilla aloilla näytteiden analysoinnista 11 artiklan mukaisesti vastaavien virallisten laboratorioiden toimintaa;

c) järjestettävä tarvittaessa virallisten kansallisten laboratorioiden välisiä vertailutestejä ja varmistettava tällaisen vertailevan testauksen asianmukaiset jatkotoimet;

d) varmistettava, että yhteisön vertailulaboratorion tarjoamat tiedot välitetään toimivaltaiselle viranomaiselle ja virallisille kansallisille laboratorioille;

e) annettava toimivaltaiselle viranomaiselle tieteellistä ja teknistä apua 53 artiklan mukaisesti hyväksyttyjen koordinoitujen valvontasuunnitelmien toteuttamisessa;

([1]) EYVL L 224, 18.8.1990, s. 19, päätös sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.

▼B

f) vastattava 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen säädettyjen muiden erityistehtävien suorittamisesta, tämän kuitenkaan vaikuttamatta olemassa oleviin kansallisiin lisätehtäviin.

3. Kansallisiin vertailulaboratorioihin sovelletaan 12 artiklan 2 ja 3 kohtaa.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava kunkin kansallisen vertailulaboratorion nimi ja osoite komissiolle, yhteisön vertailulaboratoriolle ja muille jäsenvaltioille.

5. Jäsenvaltioiden, joilla on yhtä yhteisön vertailulaboratoriota kohti useampi kuin yksi kansallinen vertailulaboratorio, on huolehdittava kyseisten laboratorioiden läheisestä yhteistoiminnasta, jotta varmistetaan niiden tehokas koordinointi toistensa, muiden kansallisten laboratorioiden ja yhteisön vertailulaboratorion kanssa.

6. Kansallisille vertailulaboratorioille voidaan vahvistaa muita vastuualueita ja tehtäviä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

7. Edellä 1–5 kohtaa sovelletaan rajoittamatta yksityiskohtaisempien sääntöjen, erityisesti asetuksen (EY) N:o 999/2001 VI luvun ja direktiivin 96/23/EY 14 artiklan, soveltamista.

IV OSASTO

HALLINNOLLINEN AVUNANTO JA YHTEISTYÖ REHU- JA ELINTARVIKEALALLA

34 artikla

Yleisperiaatteet

1. Jos rehuja ja elintarvikkeita koskevan virallisen valvonnan tulos edellyttää toimia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on annettava toisilleen hallinnollista apua.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava hallinnollista apua pyynnöstä, tai pyytämättä, jos tutkimusten kulku sitä edellyttää. Hallinnollinen avunanto voi sisältää tarvittaessa myös osallistumisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen paikan päällä tekemiin valvontakäynteihin.

3. Jäljempänä 35–40 artikla ei rajoita oikeustoimien kohteena olevien tai niihin liittyvien asiakirjojen luovuttamista koskevien kansallisten sääntöjen eikä luonnollisten tai oikeushenkilöiden kaupallisten etujen suojaamiseen tähtäävien sääntöjen soveltamista.

35 artikla

Yhdyselimet

1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai useampi yhdyselin pitämään tarpeen mukaan yhteyttä muiden jäsenvaltioiden yhdyselimiin. Yhdyselinten tehtävänä on tukea ja koordinoida toimivaltaisten viranomaisten välistä viestintää ja erityisesti avunpyyntöjen välitystä ja vastaanottoa.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille kaikki nimeämiänsä yhdyselimiä koskevat olennaiset tiedot ja näitä tietoja koskevat muutokset.

3. Yhdyselinten nimeäminen ei estä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten henkilöstön suoraa yhteydenpitoa, tiedonvaihtoa tai yhteistyötä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 1 kohdan soveltamista.

▼B

4. Ne toimivaltaiset viranomaiset, joihin sovelletaan jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden ja komission yhteistyöstä eläinlääkintää ja kotieläinjalostusta koskevan lainsäädännön oikean soveltamisen varmistamiseksi 21 päivänä marraskuuta 1989 annettua neuvoston direktiiviä 89/608/ETY ([1]), pitävät tarpeen mukaan yhteyttä tätä osastoa soveltaviin viranomaisiin.

36 artikla

Pyynnöstä annettava apu

1. Perustellun pyynnön saatuaan toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että pyynnön esittäneelle toimivaltaiselle viranomaiselle toimitetaan kaikki tarvittavat tiedot ja asiakirjat, joiden avulla tämä pystyy toteamaan, onko rehu- ja elintarvikelainsäädäntöä noudatettu sen toimivaltaan kuuluvalla alueella. Tätä varten pyynnön saaneen toimivaltaisen viranomaisen on järjestettävä kaikki hallinnolliset tutkintatoimet, jotka ovat tarpeen tietojen ja asiakirjojen saamiseksi.

2. Edellä 1 kohdan nojalla annettavat tiedot ja asiakirjat on toimitettava ilman tarpeetonta viivytystä. Asiakirjat voidaan toimittaa alkuperäisinä tai niistä voidaan antaa kopiot.

3. Pyynnön esittäneen ja pyynnön vastaanottaneen viranomaisen sopimuksesta pyynnön esittäneen viranomaisen nimeämät henkilöstön jäsenet voivat olla läsnä hallinnollisessa tutkinnassa.

Tutkinnan suorittajana on aina oltava pyynnön vastaanottaneen viranomaisen henkilöstö.

Pyynnön esittäneen viranomaisen virkamiehet eivät saa oma-aloitteisesti käyttää pyynnön vastaanottaneen viranomaisen virkamiehille annettuja tutkintavaltuuksia. Niiden on kuitenkin päästävä, pyynnön vastaanottaneen viranomaisen virkamiesten välityksellä ja yksinomaan suoritettavaa hallinnollista tutkintaa varten, samoihin tiloihin ja saatava samat asiakirjat kuin näidenkin.

4. Toisessa jäsenvaltiossa 3 kohdan mukaisesti olevien pyynnön esittäneen viranomaisen henkilöstön jäsenten on kaikkina aikoina pystyttävä esittämään kirjallinen valtuutus, josta ilmenee heidän henkilöllisyytensä ja virka-asemansa.

37 artikla

Ilman pyyntöä annettava apu

1. Jos toimivaltainen viranomainen saa tietoonsa säännösten noudattamatta jättämisen ja jos noudattamatta jättämisellä voi olla vaikutuksia yhteen tai useampaan muuhun jäsenvaltioon, viranomaisen on välitettävä kyseiset tiedot näille muille jäsenvaltioille ilman pyyntöä ja viipymättä.

2. Tällaisia tietoja saavien jäsenvaltioiden on tutkittava asia ja ilmoitettava tiedot välittäneelle jäsenvaltiolle tutkinnan tuloksista ja tarvittaessa toteutetuista toimista.

38 artikla

Säännösten noudattamatta jättämisen yhteydessä annettava apu

1. Jos määräjäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toteaa tavaroiden määränpäässä tai kuljetuksen aikana tehdyssä virallisessa valvonnassa, että tavarat ovat rehu- tai elintarvikelainsäädännön vastaisia siten, että ne vaarantavat ihmisten tai eläinten terveyden, tai että ne rikkovat

([1]) EYVL L 351, 2.12.1989, s. 34.

▼B

vakavalla tavalla rehu- tai elintarvikelainsäädäntöä, viranomaisen on viipymättä otettava yhteys lähettäjäjäsenvaltion toimivaltaiseen viranomaiseen.

2. Lähettäjäjäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on tutkittava asia, toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet ja annettava määräjäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle tiedoksi toteutettujen tutkimusten ja virallisten valvontatoimien luonne, tehdyt päätökset ja niiden perusteet.

3. Jos määräjäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella on syytä epäillä toimenpiteitä riittämättömiksi, näiden kahden jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on yhdessä pyrittävä löytämään tilanteen korjaamiseksi tavat ja keinot, joihin sisältyy tarvittaessa 36 artiklan 3 ja 4 kohdan mukainen yhteinen tarkastus paikan päällä. Jos ne eivät pääse yhteisymmärrykseen siitä, mitkä toimenpiteet ovat aiheellisia, niiden on ilmoitettava siitä komissiolle.

39 artikla

Suhteet kolmansiin maihin

1. Jos jokin toimivaltainen viranomainen saa kolmannelta maalta tietoja säännösten noudattamatta jättämisestä ja/tai vaarasta ihmisten tai eläinten terveydelle, tämän viranomaisen on välitettävä nämä tiedot muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, jos se on sitä mieltä, että ne saattaisivat olla kiinnostuneita niistä, tai jos ne pyytävät niitä. Sen on välitettävä tällaiset tiedot myös komissiolle aina, kun niillä on yhteisön tason merkitystä.

2. Jos kolmas maa on oikeudellisesti sitoutunut antamaan apua, jota tarvitaan kerättäessä todisteita rehu- ja elintarvikelainsäädännön vastaisista tai siltä vaikuttavista tapahtumista, tämän asetuksen mukaisesti hankittuja tietoja voidaan välittää kyseiselle kolmannelle maalle – tiedot toimittaneen toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella – henkilötietojen luovuttamista kolmansiin maihin koskevien lakien mukaisesti.

40 artikla

Komission koordinoima apu ja seuranta

1. Komission on viipymättä koordinoitava jäsenvaltioiden käynnistämä toiminta, kun se saa jäsenvaltioilta tai muista lähteistä tietoja toiminnasta, joka on tai vaikuttaa olevan rehu- ja elintarvikelainsäädännön vastaista ja jolla on erityistä merkitystä yhteisön tasolla, ja erityisesti, jos:

a) tällaisella toiminnalla on tai saattaisi olla seurauksia useissa jäsenvaltioissa;

b) vaikuttaa siltä, että vastaavanlaista toimintaa on esiintynyt useissa jäsenvaltioissa;

tai

c) jäsenvaltiot eivät pääse yhteisymmärrykseen asianmukaisista toimista säännöstenvastaisuuden ratkaisemiseksi.

2. Jos määränpäässä tehdyssä virallisessa valvonnassa paljastuu toistuvasti säännöstenvastaisuuksia tai rehuista tai elintarvikkeista suoraan tai ympäristön välityksellä ihmisille, kasveille tai eläimille koituvia muita riskejä, määräjäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava tästä viipymättä komissiolle ja muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille.

3. Komissio voi:

a) yhteistyössä asianomaisen jäsenvaltion kanssa lähettää tarkastusryhmän toteuttamaan virallisia valvontatoimia paikan päällä;

▼B

b) pyytää lähettäjäjäsenvaltion toimivaltaista viranomaista tehostamaan asiaan liittyvää virallista valvontaa ja tiedottamaan toteutetuista toimista ja toimenpiteistä.

4. Kun 2 ja 3 kohdassa säädetyt toimenpiteet toteutetaan rehu- tai elintarvikealan yrityksen tekemien toistuvien säännöstenvastaisuuksien vuoksi, toimivaltaisen viranomaisen on perittävä kyseiseltä yritykseltä kaikki tällaisista toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset.

V OSASTO

VALVONTASUUNNITELMAT

41 artikla

Monivuotiset kansalliset valvontasuunnitelmat

Asetuksen (EY) N:o 178/2002 17 artiklan 2 kohdan, eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen sekä tämän asetuksen 45 artiklan tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi kunkin jäsenvaltion on laadittava yksi kokonaisvaltainen monivuotinen kansallinen valvontasuunnitelma.

42 artikla

Monivuotisen kansallisen valvontasuunnitelman laatimisen periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on:

a) pantava 41 artiklassa tarkoitettu suunnitelma ensimmäisen kerran täytäntöön viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2007;

b) saatettava se säännöllisesti ajan tasalle;

sekä

c) toimitettava komissiolle pyynnöstä suunnitelman viimeisin versio.

2. Kuhunkin monivuotiseen kansalliseen valvontasuunnitelmaan on sisällyttävä yleistietoa rehu- ja elintarvikevalvontaan ja eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvontaan liittyvien järjestelmien rakenteesta ja organisaatiosta kyseisessä jäsenvaltiossa, erityisesti:

a) suunnitelma strategisista tavoitteista ja siitä, miten valvonnan priorisointi ja resurssien jako vastaavat näitä tavoitteita;

b) asianomaisten toimintojen riskiluokitus;

c) toimivaltaisten viranomaisten nimeämisestä ja niiden tehtävistä keskus-, alue- ja paikallistasolla sekä viranomaisten käytössä olevista resursseista;

d) virallisen valvonnan yleisestä organisoinnista ja hallinnoinnista kansallisella sekä alue- ja paikallistasolla, myös virallisesta valvonnasta yksittäisissä laitoksissa;

e) eri aloihin sovellettavista valvontajärjestelmistä sekä kyseisten alojen valvonnasta vastaavien toimivaltaisten viranomaisten eri yksiköiden välisestä koordinoinnista;

f) tarvittaessa tehtävien siirtämisestä valvontaelimille;

g) menetelmistä, joilla varmistetaan 4 artiklan 2 kohdassa säädettyjen toimintaperusteiden noudattaminen;

h) 6 artiklassa tarkoitetun virallista valvontaa toteuttavan henkilöstön koulutuksesta;

i) 8 ja 9 artiklassa tarkoitetuista dokumentoiduista menettelyistä;

▼B

j) eläin- tai elintarvikeperäisiin tauteihin liittyviä hätätilanteita, rehujen ja elintarvikkeiden saastumista ja muita ihmisen terveyteen liittyviä riskejä varten laadittujen varosuunnitelmien organisoinnista ja käytöstä;

k) yhteistyön ja keskinäisen avunannon järjestämisestä.

3. Monivuotisia kansallisia valvontasuunnitelmia voidaan muuttaa niiden täytäntöönpanokautena. Mukautuksia voidaan tehdä eri tekijöiden vuoksi tai ottamiseksi huomioon, ja tällaisia tekijöitä ovat muun muassa:

a) uusi lainsäädäntö;

b) uusien sairauksien tai muiden terveysriskien ilmaantuminen;

c) merkittävät muutokset kansallisten toimivaltaisten viranomaisten rakenteessa, hallinnossa tai toiminnassa;

d) jäsenvaltioiden virallisen valvonnan tulokset;

e) 45 artiklan mukaisesti toteutetun yhteisön valvonnan tulokset;

f) 43 artiklassa tarkoitettujen ohjeiden muuttaminen;

g) tieteelliset havainnot;

h) kolmannen maan jossakin jäsenvaltiossa suorittamien toiminnan tarkastamisten tulokset.

43 artikla

Monivuotisia valvontasuunnitelmia koskevat ohjeet

1. Edellä 41 artiklassa tarkoitetuissa monivuotisissa kansallisissa valvontasuunnitelmissa on otettava huomioon ohjeet, jotka komissio laatii 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Ohjeissa on erityisesti:

a) edistettävä johdonmukaista, kattavaa ja kokonaisvaltaista toimintamallia rehuja ja elintarvikkeita, eläinten terveyttä ja eläinten hyvinvointia koskevan lainsäädännön virallisessa valvonnassa ja katettava kaikki alat ja rehu- ja elintarvikeketjun vaiheet, myös tuonti ja käyttöönotto;

b) määriteltävä riskeihin perustuvat tärkeimmät tehtävät ja asianomaisten toimintojen riskiluokitusta koskevat perusteet sekä tehokkaimmat valvontamenettelyt;

c) määriteltävä muut prioriteetit ja tehokkaimmat valvontamenettelyt;

d) määriteltävä ne elintarvikkeiden ja rehujen tuotanto-, jalostus- ja jakeluketjun vaiheet, rehujen käyttö mukaan luettuna, jotka antavat luotettavinta ja hyödyllisintä tietoa rehu- ja elintarvikelainsäädännön noudattamisesta;

e) kannustettava ottamaan käyttöön parhaita toimintatapoja valvontajärjestelmän kaikilla tasoilla;

f) edistettävä tehokkaan jäljitysjärjestelmien valvonnan kehittämistä;

g) annettava neuvoja valvontatoimien tehokkuuden ja tulosten mittaamisessa käytettävien järjestelmien kehittämisessä;

h) otettava huomioon virallisten yksiköiden organisointia ja toimintaa koskevat kansainvälisten tahojen standardit ja suositukset;

i) vahvistettava perusteet 4 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen toiminnan tarkastamisten suorittamista varten;

j) vahvistettava 44 artiklassa edellytettyjen raporttien rakenne ja niissä esitettävät tiedot;

k) esitettävä keskeisimmät monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien arvioinnissa käytettävät tulosindikaattorit.

▼B

2. Ohjeita mukautetaan tarvittaessa jäsenvaltioiden 44 artiklan mukaisesti toimittamien vuosiraporttien analysoinnin tai 45 artiklan mukaisesti toteutetun yhteisön valvonnan perusteella.

44 artikla

Vuosiraportit

1. Jäsenvaltioiden on vuoden kuluttua monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien täytäntöönpanon aloittamisesta ja sen jälkeen joka vuosi laadittava raportti, johon sisältyvät:

a) monivuotisiin kansallisiin valvontasuunnitelmiin 42 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden huomioon ottamiseksi tehdyt muutokset;

b) monivuotisen kansallisen valvontasuunnitelman mukaisesti edellisenä vuonna toteutettujen valvontatoimien ja toiminnan tarkastamisten tulokset;

c) todettujen säännöstenvastaisuuksien tyyppi ja lukumäärä;

d) toimet, joilla varmistetaan monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien tehokas toiminta, myös täytäntöönpanon valvonta ja sen tulokset.

2. Jotta edistettäisiin sitä, että raportti ja etenkin virallisen valvonnan tulokset olisivat esitystavaltaan johdonmukaisia, 1 kohdassa tarkoitetuissa tiedoissa on otettava huomioon ohjeet, jotka komissio laatii 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

3. Jäsenvaltioiden on viimeisteltävä raporttinsa ja lähetettävä ne komissiolle kuuden kuukauden kuluessa sen vuoden lopusta, jota ne koskevat.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen raporttien, 45 artiklan mukaisesti toteutetun yhteisön valvonnan tulosten ja muiden olennaisten tietojen perusteella komissio laatii vuosittain raportin virallisen valvonnan yleisestä toiminnasta jäsenvaltioissa. Komission raporttiin voi tarvittaessa sisältyä suosituksia:

a) mahdollisista jäsenvaltioiden virallisiin valvonta- ja toiminnan tarkastamisjärjestelmiin, myös niiden kattavuuteen, hallintoon ja täytäntöönpanoon, tehtävistä parannuksista;

b) erityisistä valvontatoimista, jotka koskevat aloja tai toimia, riippumatta siitä, sisältyvätkö ne monivuotiseen kansalliseen valvontasuunnitelmaan;

c) koordinoiduista suunnitelmista erityisen merkittävien seikkojen käsittelemiseksi.

5. Monivuotisia kansallisia valvontasuunnitelmia ja niitä koskevia ohjeita on tarvittaessa mukautettava komission raporttiin sisältyvien päätelmien ja suositusten perusteella.

6. Komissio toimittaa raportin Euroopan parlamentille ja neuvostolle ja saattaa sen viipymättä julkisesti saataville.

▼B

VI OSASTO

YHTEISÖN TOIMINTA

I LUKU

YHTEISÖN HARJOITTAMA VALVONTA

45 artikla

Yhteisön jäsenvaltioissa harjoittama valvonta

1. Komission asiantuntijoiden on tehtävä toiminnan yleis- ja erityistarkastamisia jäsenvaltioissa. Komissio voi nimittää asiantuntijoita jäsenvaltioista avustamaan omia asiantuntijoitaan. Yleis- ja erityistarkastamiset on järjestettävä yhteistyössä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Toiminnan tarkastamisia on järjestettävä säännöllisesti. Niiden päätarkoituksena on todeta, että yleinen virallinen valvonta suoritetaan jäsenvaltioissa 41 artiklassa tarkoitettujen monivuotisten kansallisten valvontasuunnitelmien ja yhteisön lainsäädännön mukaisesti. Tätä tarkoitusta varten, ja toiminnan tarkastamisten tehokkuuden ja vaikuttavuuden helpottamiseksi komissio voi ennen niiden suorittamista pyytää, että jäsenvaltiot toimittavat mahdollisimman pian komission käyttöön ajantasaiset kansalliset valvontasuunnitelmat.

2. Yleisiä toiminnan tarkastamisia voidaan täydentää yhden tai useamman erityisalan erityisillä toiminnan tarkastamisilla ja tarkastuksilla. Erityisillä toiminnan tarkastamisilla ja tarkastuksilla on erityisesti pyrittävä:

a) toteamaan monivuotisen kansallisen valvontasuunnitelman, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja eläinten hyvinvointia koskevan lainsäädännön täytäntöönpano, ja niihin voivat sisältyä tapauksen mukaan tarkastettavaan alaan liittyviin virallisiin yksiköihin ja tiloihin paikan päällä tehtävät tarkastukset;

b) toteamaan toimivaltaisten viranomaisten toimintakyky ja organisointi;

c) tutkimaan merkittäviä tai toistuvia ongelmia jäsenvaltioissa;

d) tutkimaan hätätapauksia, ilmeneviä ongelmia tai uusia kehityskulkuja jäsenvaltioissa.

3. Komission on laadittava kunkin suoritetun valvontatoimen osalta raportti löydöksistään. Raporttiin on tarvittaessa sisällyttävä suosituksia jäsenvaltioille rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen noudattamisen parantamiseksi. Komission on asetettava raporttinsa julkisesti saataville. Jos raportti koskee jossakin jäsenvaltiossa suoritettua valvontaa, komissio toimittaa raporttiehdotuksen kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle huomautusten tekemistä varten, ottaa kyseiset huomautukset huomioon lopullista raporttia laatiessaan ja julkaisee toimivaltaisen viranomaisen huomautukset lopullisen raportin yhteydessä.

4. Komissio laatii vuosittaisen valvontaohjelman, toimittaa sen etukäteen jäsenvaltioille ja raportoi sen tuloksista. Komissio voi muuttaa ohjelmaa ottaakseen huomioon muutokset rehujen ja elintarvikkeiden turvallisuuden, eläinten terveyden, eläinten hyvinvoinnin sekä kasvinterveyden alalla.

5. Jäsenvaltioiden on:

a) toteutettava asianmukaiset jatkotoimenpiteet yhteisön valvonnan tuloksena saatujen suositusten pohjalta;

b) annettava kaikki tarpeellinen apu sekä kaikki komission asiantuntijoiden pyytämä asiakirjamateriaali ja muu tekninen tuki, jotta asiantuntijat voivat toteuttaa valvonnan pätevästi ja tehokkaasti;

▼B

c) varmistettava, että komission asiantuntijoilla on pääsy kaikkiin tiloihin tai tilojen osiin ja että heillä on käytettävissään kaikki tiedot, mukaan luettuina laskentajärjestelmät, jotka liittyvät heidän tehtäviensä hoitamiseen.

6. Jäsenvaltioissa harjoitettavaa yhteisön valvontaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt voidaan laatia tai niitä voidaan muuttaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

46 artikla

Yhteisön valvonta kolmansissa maissa

1. Komission asiantuntijat voivat suorittaa virallista valvontaa kolmansissa maissa todetakseen 47 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen perusteella, ovatko kolmannen maan lainsäädäntö ja järjestelmät yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä koskevan lainsäädännön mukaisia tai sitä vastaavia. Komissio voi nimittää asiantuntijoita jäsenvaltioista avustamaan omia asiantuntijoitaan. Tällaisessa virallisessa valvonnassa on erityisesti otettava huomioon:

a) kolmannen maan lainsäädäntö;

b) kolmannen maan toimivaltaisten viranomaisten organisaatio, niiden toimivalta ja riippumattomuus, niihin kohdistuva valvonta sekä niiden valtuudet panna tehokkaasti täytäntöön sovellettava lainsäädäntö;

c) henkilöstön koulutus virallista valvontaa varten;

d) toimivaltaisten viranomaisten käytössä olevat resurssit diagnoosimahdollisuuksineen;

e) dokumentoitujen ja prioriteettipohjaisten valvontamenettelyiden ja -järjestelmien olemassaolo ja käyttö;

f) tarvittaessa eläinten terveyttä, zoonooseja ja kasvinterveyttä koskeva tilanne sekä menettelyt, joita käytetään ilmoitettaessa eläin- ja kasvitautien puhkeamisesta komissiolle ja asiaan liittyville kansainvälisille elimille;

g) eläinten, kasvien tai niistä saatavien tuotteiden tuontia koskevan virallisen valvonnan laajuus ja toteutus;

h) kolmannen maan takeet yhteisön vaatimusten tai vastaavien vaatimusten noudattamisesta.

2. Jotta voidaan parantaa kolmannessa maassa toteutettavien valvontatoimien tehokkuutta ja vaikuttavuutta, komissio voi ennen valvontatoimia pyytää kyseistä kolmatta maata toimittamaan 47 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot ja tarvittaessa asianmukaisen kirjanpidon valvontatoimien täytäntöönpanosta.

3. Yhteisön toteuttamien valvontatoimien tiheys kolmansissa maissa on määritettävä seuraavien seikkojen perusteella:

a) yhteisöön vietävien tuotteiden riskien arviointi;

b) yhteisön säännökset;

c) asianomaisesta kolmannesta maasta tapahtuvan tuonnin määrä ja luonne;

d) komission tai muiden tarkastusyksiköiden jo suorittaman valvonnan tulokset;

e) tuontivalvonnan ja kaiken muun jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten suorittaman valvonnan tulokset;

f) Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaiselta tai vastaavilta tahoilta saadut tiedot;

▼B

g) kansainvälisesti tunnustetuilta elimiltä, kuten Maailman terveysjärjestöltä (WHO), Codex Alimentarius -komissiolta ja Maailman eläintautijärjestöltä (OIE) tai muista lähteistä saadut tiedot;

h) todisteet kehittymässä olevista tautiesiintymistä tai muista seikoista, jotka saattavat johtaa siihen, että kolmannesta maasta tuodut elävät eläimet, elävät kasvit tai rehut tai elintarvikkeet ovat terveydelle vaarallisia;

i) tarve tutkia hätätilanteita ja reagoida niihin yksittäisissä kolmansissa maissa.

Perusteet, joilla määritetään riski a alakohdassa tarkoitettua riskinarviointia varten, päätetään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

4. Kolmansissa maissa toteutettavia valvontatoimia koskevat menettelyt ja yksityiskohtaiset säännöt voidaan vahvistaa tai niitä voidaan muuttaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

Niihin on sisällyttävä erityisesti menettelyt ja yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat:

a) kolmansissa maissa kahdenvälisen sopimuksen puitteissa toteutettavia valvontatoimia;

b) muissa kolmansissa maissa toteutettavia valvontatoimia.

Edellä mainittujen valvontatoimien maksut voidaan vahvistaa vastavuoroisuusperiaatteella saman menettelyn mukaisesti.

5. Jos yhteisön valvontatoimen aikana todetaan vakava riski ihmisten tai eläinten terveydelle, komissio toteuttaa välittömästi asetuksen (EY) N:o 178/2002 53 artiklan tai muun asiaa koskevan yhteisön lainsäädännön suojasäännösten mukaiset tarpeelliset hätätoimenpiteet.

6. Komissio raportoi kunkin suoritetun yhteisön valvontatoimen tuloksista. Raportti sisältää tarvittaessa suosituksia. Komission on asetettava raporttinsa julkisesti saataville.

7. Komissio toimittaa kolmansissa maissa toteutettavan valvontaohjelmansa jäsenvaltioille etukäteen ja raportoi tuloksista. Komissio voi muuttaa ohjelmaa ottaakseen huomioon muutokset rehujen ja elintarvikkeiden turvallisuuden, eläinten terveyden ja kasvinterveyden alalla.

II LUKU

TUONTIEDELLYTYKSET

47 artikla

Yleiset tuontiedellytykset

1. Komission on pyydettävä kolmansia maita, jotka aikovat tuoda tavaroita yhteisön alueelle, toimittamaan seuraavat tarkat ja ajantasaiset tiedot terveysvalvontajärjestelmien yleisestä organisoinnista ja hallinnasta:

a) kaikki maan alueella annetut tai ehdotetut terveys- ja kasvisuojeluasetukset;

b) kaikki maan alueella käytettävät valvonta- ja tarkastusmenettelyt, tuotanto- ja karanteenikäsittelyt sekä torjunta-aineiden toleranssiin ja elintarvikkeiden lisäaineiden hyväksyntään liittyvät menettelyt;

c) riskinarviointimenettelyt, huomioon otettavat tekijät sekä sopivan terveyden- tai kasvinsuojelutason määrittäminen;

d) tarvittaessa 46 artiklassa tarkoitettujen valvontatoimien perusteella tehtyjen suositusten seuranta.

▼B

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen on oltava oikeasuhteisia tavaroiden luonteeseen nähden, ja niissä voidaan ottaa huomioon kyseessä olevan kolmannen maan erityistilanne ja rakenne sekä yhteisöön vietävien tuotteiden luonne. Niiden alaan on kuuluttava vähintään ne tavarat, joita aiotaan viedä yhteisöön.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin tietoihin voivat kuulua myös:

a) yhteisöön vietäviksi tarkoitettuja tavaroita koskevien kansallisten valvontatoimien tulokset;

b) merkittävät muutokset, jotka on tehty asianomaisten valvontajärjestelmien rakenteeseen ja toimintaan etenkin yhteisön vaatimusten tai suositusten täyttämiseksi.

4. Jos kolmas maa ei toimita vaadittuja tietoja tai annetut tiedot ovat puutteellisia, tuontia varten voidaan tapauskohtaisesti ja kyseisen kolmannen maan kuulemisen jälkeen määritellä ehdottomasti tilapäiset erityisehdot 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

5. Suuntaviivat, joissa täsmennetään, kuinka 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetut tiedot on laadittava ja esitettävä komissiolle, sekä siirtymätoimenpiteet, joilla annetaan kolmansille maille aikaa valmistella tiedot, vahvistetaan 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

48 artikla

Erityiset tuontiedellytykset

1. Siinä määrin kuin edellytyksistä ja yksityiskohtaisista menettelyistä, joita on noudatettava tuotaessa tavaroita kolmansista maista tai niiden alueilta, ei säädetä yhteisön lainsäädännössä, erityisesti asetuksessa (EY) N:o 854/2004, ne laaditaan tarvittaessa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin edellytyksiin ja yksityiskohtaisiin menettelyihin voivat kuulua:

a) luettelon laatiminen kolmansista maista, joista erityistuotteita voidaan tuoda jollekin liitteessä I luetellulle alueelle;

b) mallien laatiminen erien mukana seuraaville todistuksille;

c) erityiset tuontiedellytykset tuotetyypin tai eläimen ja siihen mahdollisesti liittyvien riskien mukaan.

3. Kolmannet maat voidaan ottaa 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun luetteloon ainoastaan, jos niiden toimivaltaiset viranomaiset antavat asianmukaiset takeet yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä koskevien sääntöjen noudattamisesta tai säännösten vastaavuudesta.

4. Näitä luetteloita laadittaessa tai päivitettäessä on kiinnitettävä erityisesti huomiota seuraaviin perusteisiin:

a) kolmannen maan lainsäädäntö kyseisellä sektorilla;

b) kolmannen maan toimivaltaisen viranomaisen ja valvontayksiköiden rakenne ja organisaatio, sen/niiden toimivalta sekä kyseisen lainsäädännön täytäntöönpanosta annettavat takeet;

c) riittävän virallisen valvonnan olemassaolo;

d) säännöllisyys ja nopeus, jolla kolmas maa toimittaa rehuihin ja elintarvikkeisiin ja eläviin eläimiin liittyvien vaarojen esiintymistä koskevia tietoja;

e) takeet, joita kolmas maa antaa siitä, että:

   i) edellytykset, jotka koskevat rehuja ja elintarvikkeita yhteisöön mahdollisesti tuovia laitoksia, ovat yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädännön vaatimusten mukaisia tai niitä vastaavia;

▼B

ii) tällaisista laitoksista laaditaan luettelo ja se pidetään ajan tasalla;

iii) laitosten luettelosta ja sen päivityksistä ilmoitetaan komissiolle viipymättä;

iv) laitokset ovat kolmannen maan toimivaltaisen viranomaisen säännöllisessä ja tehokkaassa valvonnassa.

5. Päätettäessä 2 kohdan c alakohdassa tarkoitetuista erityisistä tuontiedellytyksistä on otettava huomioon asianomaisten kolmansien maiden toimittamat tiedot ja tarvittaessa yhteisön näissä kolmansissa maissa suorittaman valvonnan tulokset. Yksittäiselle tuotteelle tai tuoteryhmälle voidaan vahvistaa erityiset tuontiedellytykset. Niitä voidaan soveltaa yksittäiseen kolmanteen maahan, kolmannen maan alueisiin tai kolmansien maiden ryhmään.

49 artikla

Vastaavuus

1. Vastaavuussopimuksen täytäntöönpanon tai toiminnan tyydyttävän tarkastamisen perusteella voidaan 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen tehdä päätös, jolla tunnustetaan, että kolmannen maan tai kolmannen maan alueen tietyillä aloilla toteuttamat toimenpiteet ovat takeiltaan yhteisössä sovellettavia vastaavat, jos kolmas maa antaa objektiiviset todisteet tältä osin.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa päätöksessä on vahvistettava edellytykset, jotka koskevat tuontia kyseisestä kolmannesta maasta tai kolmannen maan alueelta.

Edellytyksiin voivat kuulua:

a) niiden todistusten luonne ja sisältö, joiden on seurattava tuotteen mukana;

b) erityisvaatimukset, jotka koskevat tuontia yhteisöön;

c) tarvittaessa menettelyt, joita käyttäen laaditaan ja muutetaan luetteloita niistä alueista tai laitoksista, joista tuonti on sallittua.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu päätös on kumottava samaa menettelyä käyttäen viipymättä, jos jokin vastaavuuden tunnustamishetkellä todetuista tunnustamisedellytyksistä ei enää täyty.

50 artikla

Kehitysmaiden tukeminen

1. Jäljempänä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen voidaan päättää seuraavista toimenpiteistä, joita voidaan pitää voimassa niin kauan kuin niillä todetaan selkeästi olevan vaikutusta sen varmistamisessa, että kehitysmaat pystyvät noudattamaan tämän asetuksen säännöksiä:

a) 47 ja 48 artiklassa tarkoitettu yhteisöön vietäviä tuotteita koskevien vaatimusten vaiheittainen käyttöönotto. Edistyminen näiden vaatimusten täyttämisessä arvioidaan ja otetaan huomioon määritettäessä tarvetta erityisille määräaikaisille vapautuksille kaikista vaatimuksista tai osasta niistä. Vaiheittaisessa käyttöönotossa otetaan myös huomioon edistyminen 2 kohdassa tarkoitetussa institutionaalisten valmiuksien kehittämisessä;

b) tarvittaessa yhteisön asiantuntijoiden apu 47 artiklassa tarkoitettujen tietojen toimittamisessa;

c) kehitysmaiden ja jäsenvaltion välisten yhteisten hankkeiden edistäminen;

▼B

d) sellaisten ohjeiden laatiminen, joilla kehitysmaita autetaan järjestämään yhteisöön vietävien tuotteiden virallinen valvonta;

e) yhteisön asiantuntijoiden lähettäminen kehitysmaihin avustamaan virallisen valvonnan järjestämisessä;

f) kehitysmaiden valvontahenkilöstön osallistuminen 51 artiklassa tarkoitettuun koulutukseen.

2. Komissio tukee yhteisön kehitysyhteistyöpolitiikan yhteydessä kehitysmaita edistääkseen rehujen ja elintarvikkeiden turvallisuutta yleensä ja erityisesti rehu- ja elintarvikenormien noudattamista sellaisten institutionaalisten valmiuksien kehittämiseksi, jotka mahdollistavat 5, 12, 47 ja 48 artiklassa tarkoitettujen vaatimusten täyttämisen.

III LUKU

VALVONTAHENKILÖSTÖN KOULUTUS

51 artikla

Valvontahenkilöstön koulutus

1. Komissio voi järjestää koulutusta tässä asetuksessa tarkoitetusta virallisesta valvonnasta vastaavien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten henkilöstölle. Koulutuksessa pyritään yhdenmukaiseen toimintamalliin jäsenvaltioissa suoritettavan virallisen valvonnan osalta. Koulutuksessa voidaan käsitellä etenkin:

a) yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädäntöä sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevia sääntöjä;

b) valvontamenetelmiä ja -tekniikoita, kuten toiminnan tarkastamisen suorittamista järjestelmille, joita toimijat suunnittelevat rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen noudattamiseksi;

c) yhteisöön tuotaviin tavaroihin kohdistettavia valvontatoimia;

d) rehujen ja elintarvikkeiden tuotanto-, jalostus- ja markkinointimenetelmiä ja -tekniikkaa.

2. Myös kolmansien maiden, varsinkin kehitysmaiden, edustajat voivat osallistua 1 kohdassa tarkoitettuun koulutukseen.

3. Yksityiskohtaiset säännöt koulutuksen järjestämisestä voidaan vahvistaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

IV LUKU

MUU YHTEISÖN TOIMINTA

52 artikla

Kolmansien maiden jäsenvaltioissa harjoittama valvonta

1. Komission asiantuntijat voivat jäsenvaltion pyynnöstä ja yhteistyössä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa avustaa jäsenvaltioita kolmansien maiden toteuttaessa valvontatoimia.

2. Tällöin jäsenvaltioiden, joiden alueella kolmas maa toteuttaa valvontaa, on tiedotettava komissiolle suunnitelmasta, laajuudesta ja asiakirjoista sekä annettava kaikki muut olennaiset tiedot, joiden avulla komissio voi tehokkaasti osallistua valvontaan.

3. Komission tarjoaman avun tarkoituksena on etenkin:

a) selvittää yhteisön rehu- ja elintarvikelainsäädäntöä ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevia sääntöjä;

▼B

b) tarjota yhteisön tasolla saatavilla olevia tietoja, jotka voivat olla hyödyllisiä kolmannen maan toteuttamaa valvontatoimea silmällä pitäen;

c) taata kolmansien maiden toteuttamien valvontatoimien yhdenmukaisuus.

53 artikla

Koordinoidut valvontasuunnitelmat

Komissio voi suositella koordinoituja suunnitelmia 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Suunnitelmat on:

a) järjestettävä vuosittain ohjelman mukaisesti;

sekä

b) järjestettävä tarvittaessa tilapäisluonteisesti, erityisesti jotta voidaan määrittää rehuihin, elintarvikkeisiin tai eläimiin liittyvien vaarojen esiintyvyys.

VII OSASTO

TÄYTÄNTÖÖNPANOTOIMENPITEET

I LUKU

KANSALLISET TÄYTÄNTÖÖNPANOTOIMENPITEET

54 artikla

Säännösten noudattamatta jättämisestä seuraavat toimet

1. Kun toimivaltainen viranomainen toteaa, että säännöksiä ei noudateta, sen on toteutettava toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että toimija korjaa tilanteen. Päättäessään toimenpiteistä toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon säännösten noudattamatta jättämisen luonne sekä se, missä määrin kyseinen toimija on aiemmin jättänyt noudattamatta säännöksiä.

2. Toimiin on sisällyttävä tarvittaessa seuraavat toimenpiteet:

a) puhdistustoimien tai muun aiheelliseksi katsotun toimenpiteen määrääminen, jotta varmistetaan rehujen tai elintarvikkeiden turvallisuus sekä rehu- tai elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen noudattaminen;

b) rehujen, elintarvikkeiden tai eläinten markkinoille saattamisen, tuonnin tai viennin rajoittaminen tai kieltäminen;

c) rehujen tai elintarvikkeiden seuranta ja tarvittaessa määräys niiden markkinoilta vetämisestä ja/tai hävittämisestä;

d) luvan antaminen rehujen tai elintarvikkeiden käyttämiselle muihin kuin niiden alkuperäisiin tarkoituksiin;

e) koko kyseisen yrityksen tai sen osan toiminnan keskeyttäminen tai lopettaminen tarkoituksenmukaiseksi ajaksi;

f) laitoksen hyväksynnän peruuttaminen tilapäisesti tai pysyvästi;

g) 19 artiklassa tarkoitetut kolmansista maista peräisin olevia eriä koskevat toimenpiteet;

h) kaikki muut toimivaltaisen viranomaisen tarkoituksenmukaisina pitämät toimenpiteet.

3. Toimivaltainen viranomainen toimittaa kyseiselle toimijalle tai tämän edustajalle:

▼B

a) kirjallisen ilmoituksen perusteluineen 1 kohdan mukaisesti toteutettavia toimia koskevasta päätöksestään;

ja

b) tiedon oikeudesta hakea muutosta tällaisiin päätöksiin sekä sovellettavasta muutoksenhakumenettelystä ja sovellettavista määräajoista.

4. Tarvittaessa toimivaltaisen viranomaisen on myös ilmoitettava päätöksestään lähettäjäjäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

5. Kaikista tämä artiklan nojalla aiheutuvista kustannuksista vastaa vastuussa oleva rehu- tai elintarvikealan toimija.

55 artikla

Seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on annettava rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä muiden, eläinten terveyden ja hyvinvoinnin suojelua koskevien yhteisön säännösten rikkomisesta määrättäviä seuraamuksia koskevat säännöt sekä toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen niiden täytäntöönpanon. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava rehu- ja elintarvikelainsäädännön rikkomiseen sovellettavista säännöksistä ja kaikista niihin tehtävistä muutoksista komissiolle viipymättä.

II LUKU

YHTEISÖN TÄYTÄNTÖÖNPANOTOIMENPITEET

56 artikla

Suojatoimenpiteet

1. On toteutettava asetuksen (EY) N:o 178/2002 53 artiklassa säädettyjen menettelyjen mukaisia toimenpiteitä, jos:

a) komissiolla on todisteita siitä, että jonkin jäsenvaltion valvontajärjestelmässä on vakavia puutteita;

ja

b) puutteet voivat muodostaa mahdollisen laajalle leviävän riskin ihmisten terveydelle, eläinten terveydelle tai eläinten hyvinvoinnille joko suoraan tai ympäristön välityksellä.

2. Kyseiset toimenpiteet toteutetaan vasta sen jälkeen, kun:

a) yhteisön valvonnassa on paljastunut yhteisön lainsäädännön noudattamatta jättäminen ja siitä on ilmoitettu;

sekä

b) kyseinen jäsenvaltio ei ole pyynnöstä korjannut tilannetta komission asettamassa ajassa.

VIII OSASTO

YHTEISÖN LAINSÄÄDÄNNÖN MUKAUTTAMINEN

57 artikla

Direktiivin 96/23/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 96/23/EY seuraavasti:

▼B

1) Korvataan 14 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Yhteisön vertailulaboratorioita ovat ne, joita tarkoitetaan rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 (*) liitteen VII asiaankuuluvassa osassa.

_____

(*) EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1.”

2) Korvataan 30 artiklan 1 kohdan se osa, joka alkaa ”Jos näissä uusissa tarkastuksissa löytyy…” ja päättyy ”… tai käytettäväksi muuhun yhteisön lainsäädännössä sallittuun tarkoitukseen ilman korvausta tai palkkiota”, seuraavasti:

”Jos tarkastuksissa löytyy kiellettyjä aineita tai tuotteita tai jos enimmäisarvot ovat ylittyneet, sovelletaan asetuksen (EY) N:o 882/2004 19–22 artiklan säännöksiä.”

3) Poistetaan liite V.

58 artikla

Direktiivin 97/78/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 97/78/EY seuraavasti:

1) Korvataan 1 artikla seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on tehtävä kolmansista maista jollekin liitteessä I mainitulle alueelle tulevien tuotteiden eläinlääkinnälliset tarkastukset tämän direktiivin sekä rehu- ja elintarvikelainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 (*) säännösten mukaisesti.

_____

(*) EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1.”

2) Korvataan 2 artiklan 2 kohdan a alakohta seuraavasti:

”a) ’tuotteilla’ direktiiveissä 89/662/ETY ja 90/425/ETY, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden terveyssäännöistä 3 päivänä lokakuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1774/2002 (*), ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden tuotantoon, jalostukseen, jakeluun ja yhteisön alueelle tuomiseen liittyvistä eläinten terveyttä koskevista säännöistä 16 päivänä joulukuuta 2002 annetussa neuvoston direktiivissä 2002/99/EY (**) ja ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 854/2004 (***) tarkoitettuja eläinperäisiä tuotteita; niihin sisältyvät myös 19 artiklassa tarkoitetut kasvituotteet;

_____

(*) EYVL L 273, 10.10.2002, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 808/2003 (EUVL L 117, 13.5.2003, s. 1).
(**) EYVL L 18, 23.1.2003, s. 11.
(***) EUVL L 139, 30.4.2004.”

3) Korvataan 7 artiklan 3 kohdassa ilmaisu ”direktiiveissä 89/662/ETY, 90/425/ETY, 90/675/ETY ja 91/496/ETY tarkoitettujen eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan rahoittamisesta (muutettu ja kon-

▼B

solidoitu) 29 päivänä tammikuuta 1985 annetussa neuvoston direktiivissä 85/73/ETY säädetyt tarkastusmaksut” ilmaisulla:

”asetuksessa (EY) N:o 882/2004 tarkoitetut tarkastusmaksut”.

4) Poistetaan 10 artiklan 1 kohdan b alakohdasta seuraava ilmaisu: ”tai sellaisten kolmannen maan laitosten väliaikaisten luetteloiden laatimista siirtymäkauden ajaksi koskevista yksityiskohtaisista säännöistä, joista jäsenvaltioilla on lupa tuoda tiettyjä eläintuotteita, kalastustuotteita ja eläviä simpukoita 22 päivänä kesäkuuta 1995 tehdyn neuvoston päätöksen 95/408/EY mukaisesti hyväksyttyjen laitosten osalta laitoksista, joille on tehty yhteisön tarkastus tai kansallinen tarkastus”.

5) Poistetaan 12 artiklan 9 kohta.

6) Poistetaan 15 artiklan 5 kohta.

7. Lisätään 16 artiklaan kohta seuraavasti:

”4. Yksityiskohtaiset säännöt kansainvälistä liikennettä harjoittavien kuljetusvälineiden miehistön ja matkustajien muonitukseksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden sekä etäkaupan (esim. posti, puhelin tai Internet) kautta tilattujen kuluttajille toimitettujen eläinperäisten tuotteiden saapumiselle vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 882/2004 25 artiklan säännösten mukaisesti”.

8) Poistetaan 21 artikla.

9) Poistetaan 23 artikla.

10) Korvataan 24 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan ilmaisu ”17 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti” ilmaisulla ”17 artiklan mukaisesti”.

59 artikla

Direktiivin 2000/29/EY muuttaminen

Lisätään direktiiviin 2000/29/EY artikla seuraavasti:

”27 a artikla

Tässä direktiivissä sovelletaan tarpeen mukaan rehu- ja elintarvikelainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 (*) 41–46 artiklaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän direktiivin 21 artiklan soveltamista.

_____

(*) EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1.”

60 artikla

Asetuksen (EY) N:o 854/2004 muuttaminen

Muutetaan asetus (EY) N:o 854/2004 seuraavasti:

1) Lisätään 1 artiklaan seuraava kohta:

”1 a. Tätä asetusta sovelletaan rehu- ja elintarvikelainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 (*) lisäksi.

_____

(*) EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1.”

▼B

2) Muutetaan 2 artikla seuraavasti:

a) poistetaan 1 kohdan a, b, d ja e alakohta;

ja

b) lisätään 2 kohtaan seuraava alakohta:

”b a) asetus (EY) N:o 882/2004”.

3) Muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Toimivaltaisten viranomaisten on hyväksyttävä laitokset asetuksen (EY) N:o 882/2004 31 artiklan 2 kohdassa vahvistettuna ajankohtana ja siinä vahvistetulla tavalla.”

ja

b) poistetaan 4 kohdan a ja b alakohta sekä 6 kohta.

4) Poistetaan 9 artikla.

5) Korvataan 10 artikla seuraavasti:

”10 artikla

Jotta varmistetaan asetuksen (EY) N:o 178/2002 11 artiklassa ja asetuksen (EY) N:o 882/2004 VI osaston II luvussa esitettyjen periaatteiden ja edellytysten yhtenäinen soveltaminen, sovelletaan tässä luvussa säädettyjä menettelyjä.”

6) Muutetaan 11 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Kolmas maa saa olla tällaisissa luetteloissa ainoastaan, jos kyseisessä maassa on suoritettu yhteisön tarkastus, josta ilmenee, että toimivaltainen viranomainen antaa asianmukaiset takeet asetuksen (EY) N:o 882/2004 48 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kolmas maa voi kuitenkin olla tällaisissa luetteloissa ilman, että yhteisön tarkastusta on suoritettu, jos:

a) asetuksen (EY) N:o 882/2004 46 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti määritetty riski ei sitä edellytä;

ja

b) jos päätettäessä tietyn kolmannen maan lisäämisestä 1 kohdassa tarkoitettuun luetteloon voidaan osoittaa, että muista tiedoista käy ilmi, että toimivaltainen viranomainen antaa tarvittavat takeet.”

b) korvataan 4 kohdan johdanto-osa seuraavasti:

”4. Näitä luetteloita laadittaessa ja ajan tasalle saatettaessa on kiinnitettävä erityistä huomiota asetuksen (EY) N:o 882/2004 46 artiklassa ja 48 artiklan 3 kohdassa lueteltuihin perusteisiin. Huomiota on kiinnitettävä myös:”

ja

c) poistetaan 4 kohdan b–h alakohta.

7) Korvataan 14 artiklan 2 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) asetuksen (EY) N:o 882/2004 48 artiklan mukaisesti vahvistetut erityiset tuontiedellytykset.”

8) Poistetaan 18 artiklan 17–20 kohta.

▼B

61 artikla

Yhteisön säädösten kumoaminen

1. Kumotaan direktiivit 70/373/ETY, 85/591/ETY, 89/397/ETY, 93/99/ETY ja 95/53/EY sekä päätökset 93/383/ETY, 98/728/EY ja 1999/313/EY 1 päivästä tammikuuta 2006 alkaen. Direktiivi 85/73/ETY kumotaan 1 päivästä tammikuuta 2008 alkaen.

2. Näiden säädösten nojalla hyväksytyt ja erityisesti liitteessä VIII tarkoitetut täytäntöönpanosäännöt pysyvät kuitenkin voimassa, elleivät ne ole ristiriidassa tämän asetuksen kanssa, siihen saakka, kunnes on annettu tarvittavat säännökset, jotka perustuvat tähän asetukseen.

3. Viittauksia kumottuihin säädöksiin on pidettävä viittauksina tähän asetukseen.

IX OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

62 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa asetuksen (EY) N:o 178/2002 58 artiklalla perustettu elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevä pysyvä komitea ja pääasiassa kasvinterveyttä koskevissa asioissa neuvoston päätöksellä 76/894/ETY ([1]) perustettu pysyvä kasvinterveyskomitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/486/EY 3 ja 7 artiklaa ottaen huomioon päätöksen 8 artiklan säännökset.

3. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa säädetyksi määräajaksi vahvistetaan kolme kuukautta.

4. Komitea hyväksyy työjärjestyksensä.

63 artikla

Täytäntöönpano- ja siirtymätoimenpiteet

1. Tämän asetuksen yhdenmukaisen soveltamisen takaamiseksi tarvittavat täytäntöönpano- ja siirtymätoimenpiteet voidaan vahvistaa 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

Tätä sovelletaan erityisesti:

a) 5 artiklassa tarkoitettuun valvontatehtävien siirtämiseen valvontaelimille, jos nämä valvontaelimet ovat jo toiminnassa ennen tämän asetuksen voimaantuloa;

b) 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja standardeja koskeviin muutoksiin;

c) 28 artiklassa tarkoitettuun säännösten noudattamatta jättämiseen, joka aiheuttaa virallisesta lisävalvonnasta johtuvia kustannuksia;

d) 54 artiklan nojalla aiheutuneisiin kustannuksiin;

e) mikrobiologisia, fysikaalisia ja/tai kemiallisia analyyseja virallisessa valvonnassa koskeviin sääntöihin, erityisesti epäiltäessä riskejä ja

([1]) EYVL L 340, 9.12.1976, s. 25.

▼B

kolmansista maista tuotujen tuotteiden turvallisuuden valvonta mukaan luettuna;

f) määriteltäessä, mitä rehuja voidaan pitää tässä asetuksessa tarkoitettuina eläinperäisinä rehuina.

2. Jotta asetusten (ETY) N:o 2092/91, (ETY) N:o 2081/92 ja (ETY) N:o 2082/92 erityisluonne voidaan ottaa huomioon, tässä asetuksessa vahvistettuihin sääntöihin voidaan tehdä tarvittavia poikkeuksia ja mukautuksia 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen hyväksyttävillä erityistoimenpiteillä.

64 artikla

Liitteiden ja eurooppalaisiin standardeihin tehtävien viittausten muuttaminen

Edellä 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen:

1. voidaan saattaa ajan tasalle tämän asetuksen liitteitä, lukuun ottamatta liitteitä I, IV ja V, tämän kuitenkaan rajoittamatta 27 artiklan 3 kohdan soveltamista, erityisesti hallinnollisten muutosten ja tieteellisen ja/tai teknisen kehityksen huomioon ottamiseksi;

2. voidaan saattaa ajan tasalle tämän asetuksen viittauksia eurooppalaisiin standardeihin, mikäli CEN muuttaa näitä viittauksia.

65 artikla

Kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle

1. Komissio toimittaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen viimeistään 20 päivänä toukokuuta 2007.

2. Kertomuksessa tarkastellaan erityisesti tämän asetuksen soveltamisesta saatuja kokemuksia ja pohditaan erityisesti seuraavia asioita:

a) soveltamisalan uudelleen tarkastelu eläinten terveyden ja eläinten hyvinvoinnin osalta;

b) sen varmistaminen, että muut alat osallistuvat virallisen valvonnan rahoittamiseen, liitteessä IV olevassa A jaksossa ja liitteessä V olevassa A jaksossa tarkoitettua toimien luetteloa laajentamalla, ja erityisesti yhteisön rehu- ja elintarvikehygieniaa koskevan lainsäädännön antamisen jälkeisen vaikutuksen huomioon ottaminen;

c) liitteessä IV olevassa B jaksossa ja liitteessä V olevassa B jaksossa tarkoitettujen ajantasaistettujen vähimmäismaksujen vahvistamista ottaen huomioon erityisesti riskitekijät.

3. Komissio liittää kertomukseen tarvittaessa asianmukaisia ehdotuksia.

66 artikla

Yhteisön taloudellinen tuki

1. Varat, joita tarvitaan:

a) 45 artiklan 1 kohdassa ja 46 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen komission asiantuntijoitaan avustamaan nimittämien jäsenvaltioiden asiantuntijoiden matka- ja oleskelukustannuksiin;

b) 51 artiklassa tarkoitettuun valvontahenkilöstön koulutukseen;

c) tämän asetuksen soveltamisen varmistamiseksi tarvittavien muiden toimenpiteiden rahoittamiseen;

vahvistetaan vuosittain talousarviomenettelyn yhteydessä.

▼B

2. Edellä 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin sisältyvät erityisesti konferenssien järjestäminen, tietokantojen perustaminen, tietojen julkaisu, selvitysten järjestäminen sekä kokousten järjestäminen elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevän pysyvän komitean istuntojen valmistelemiseksi.

3. Yhteisön teknistä ja taloudellista tukea voidaan myöntää 50 artiklassa tarkoitetun toiminnan järjestämiseen komission käytössä olevien henkilö- ja rahoitusresurssien puitteissa.

X OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

67 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2006.

Asetuksen 27 ja 28 artiklaa sovelletaan kuitenkin 1 päivästä tammikuuta 2007.

▼M2

LIITE I

ASETUKSEN 2 ARTIKLAN 15 KOHDASSA TARKOITETUT ALUEET

1. Belgian kuningaskunnan alue
2. Bulgarian tasavallan alue
3. Tanskan kuningaskunnan alue lukuun ottamatta Färsaaria ja Grönlantia
4. Saksan liittotasavallan alue
5. Helleenien tasavallan alue
6. Espanjan kuningaskunnan alue lukuun ottamatta Ceutaa ja Melillaa
7. Ranskan tasavallan alue
8. Irlannin alue
9. Italian tasavallan alue
10. Luxemburgin suurherttuakunnan alue
11. Alankomaiden kuningaskunnan alue Euroopassa
12. Itävallan tasavallan alue
13. Portugalin tasavallan alue
14. Romanian alue
15. Suomen tasavallan alue
16. Ruotsin kuningaskunnan alue
17. Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan alue

▼B

LIITE II

TOIMIVALTAISET VIRANOMAISET

I LUKU: VIRALLISTA VALVONTAA SUORITTAVAN HENKILÖSTÖN KOULUTUKSESSA KÄSITELTÄVÄT AIHEET

1. Eri valvontamenetelmät, kuten toiminnan tarkastaminen, näytteenotto ja tarkastus
2. Valvontamenettelyt
3. Rehu- ja elintarvikelainsäädäntö
4. Eri tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheet sekä mahdolliset ihmisten terveyteen ja soveltuvin osin eläinten ja kasvien terveyteen ja ympäristöön kohdistuvat riskit
5. Rehu- ja elintarvikelainsäädännön noudattamatta jättämisen arviointi
6. Eläin-, rehu- ja elintarviketuotannon vaarat
7. HACCP-menettelyjen (vaara-analyysi ja kriittiset valvontapisteet) soveltamisen arviointi
8. Hallintajärjestelmät, kuten rehu- ja elintarvikeyritysten laadunvarmistusohjelmat, ja niiden arviointi, sikäli kuin ne liittyvät rehu- ja elintarvikelainsäädännön vaatimuksiin
9. Viralliset todistustenmyöntämisjärjestelmät
10. Varosuunnitelmat hätätilanteiden varalle mukaan lukien jäsenvaltioiden ja komission yhteydenpito
11. Virallisen valvonnan oikeudelliset menettelyt ja seuraamukset
12. Rehu- ja elintarvikelainsäädännön noudattamisen arvioinnin kannalta mahdollisesti olennaisen kirjallisen aineiston ja muun tietoaineiston tutkiminen, pätevyyden testaukseen, akkreditointiin ja riskinarviointiin liittyvä aineisto mukaan luettuna; tämä voi sisältää taloudellisia ja kaupallisia näkökohtia
13. Muut alat, myös eläinten terveys ja hyvinvointi, jotka ovat tarpeen sen varmistamiseksi, että virallinen valvonta suoritetaan tämän asetuksen mukaisesti.

II LUKU: VALVONTAMENETTELYIHIN KUULUVAT ALAT

1. Toimivaltaisen viranomaisen organisaatio ja toimivaltaisten keskusviranomaisten suhde niihin viranomaisiin, joille nämä ovat antaneet virallista valvontaa koskevia tehtäviä
2. Toimivaltaisten viranomaisten ja valvontaelimien, joille nämä ovat antaneet viralliseen valvontaan liittyviä tehtäviä, välinen suhde
3. Ilmoitus tavoitteista
4. Henkilöstön tehtävät, vastuu ja velvollisuudet
5. Näytteenottomenettelyt, valvontamenetelmät ja -tekniikat, tulosten tulkitseminen ja niistä johtuvat päätökset
6. Seuranta- ja valvontaohjelmat
7. Keskinäinen avunanto, mikäli virallinen valvonta edellyttää useamman kuin yhden jäsenvaltion toimintaa
8. Virallisen valvonnan perusteella käynnistettävät toimet
9. Yhteistyö muiden sellaisten yksiköiden tai osastojen kanssa, jotka ovat mahdollisesti asiassa vastuullisia
10. Näytteenotto- ja analyysimenetelmien sekä havaintotestien asianmukaisuuden toteaminen
11. Muut virallisen valvonnan tehokkaan toiminnan edellyttämät toimet tai tiedot.

▼B

LIITE III

ANALYYSIMENETELMIEN TUNNUSOMAISET PIIRTEET

1. Analyysimenetelmiä olisi voitava kuvata seuraavin perustein:

   a) tarkkuus

   b) sovellettavuus (matriisi ja konsentraatioalue)

   c) toteamisraja

   d) määritysraja

   e) täsmällisyys

   f) toistettavuus

   g) uusittavuus

   h) saanto

   i) selektiivisyys

   j) herkkyys

   k) lineaarisuus

   l) mittausten epävarmuus

   m) tarpeen mukaan käyttöön otettavat muut perusteet.

2. Edellä 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetut täsmällisyyttä koskevat arvot on joko määritettävä yhteistyökokeissa, jotka suoritetaan monilaboratoriokokeita koskevan kansainvälisesti hyväksytyn käytännön mukaisesti (esim. ISO 5725:1994 tai IUPAC International Harmonised Protocol), tai niiden on perustuttava perusteiden täyttymisen osoittaviin testeihin, jos analyysimenetelmille on vahvistettu suoritusperusteet. Toistettavuutta ja uusittavuutta koskevat arvot on ilmoitettava kansainvälisesti hyväksytyssä muodossa (esimerkiksi 95 %: n luotettavuusvälit, kuten määritelty ISO-standardissa 5725:1994 tai IUPAC: ssä). Laboratorioiden yhteistyökokeiden tulokset on julkaistava, tai niiden on oltava vapaasti saatavilla.

3. Etusija olisi annettava analyysimenetelmille, joita voidaan soveltaa yhdenmukaisesti eri tuoteryhmiin, sellaisten menetelmien sijaan, joita sovelletaan ainoastaan yksittäisiin tuotteisiin.

4. Tilanteissa, joissa analyysimenetelmät voidaan validoida ainoastaan yhden laboratorion sisällä, ne olisi validoitava IUPAC:n ohjeiden (esim. IUPAC Harmonised Guidelines) mukaisesti, tai niiden on perustuttava perusteiden noudattamista mittaaviin testeihin, jos analyysimenetelmille on vahvistettu suoritusperusteet.

5. Tämän asetuksen nojalla käyttöön otetut analyysimenetelmät on esitettävä ISO:n suosittelemassa standardimuodossa.

▼B

LIITE IV

YHTEISÖN LAITOKSIIN LIITTYVÄÄN VIRALLISEEN VALVONTAAN LIITTYVÄT TOIMET SEKÄ VÄHIMMÄISMAKSUT

A JAKSO: TOIMET

1. Direktiivien 89/662/ETY, 90/425/ETY, 93/119/EY ja 96/23/EY soveltamisalaan kuuluvat toimet, joista jäsenvaltiot nykyään perivät direktiivin 85/73/ETY mukaisia maksuja.

2. Rehualan laitosten hyväksyntä.

B JAKSO: VÄHIMMÄISMAKSUT

Jäsenvaltioiden on perittävä seuraavassa lueteltujen tuotteiden valvonnasta ainakin seuraavat vähimmäismaksut.

I LUKU

Teurastuksen yhteydessä tehtävään valvontaan sovellettavat vähimmäismaksut

a)	naudanliha	
	— täysikasvuinen nauta	5 euroa eläimeltä
	— nuori nauta	2 euroa eläimeltä
b)	kavioeläimet/hevoseläimet	3 euroa eläimeltä
c)	sianliha: eläimet, joiden teuraspaino on	
	— alle 25 kilogrammaa	0,5 euroa eläimeltä
	— vähintään 25 kilogrammaa	1 euro eläimeltä
d)	lampaan- ja vuohenliha: eläimet, joiden teuraspaino on	
	— alle 12 kilogrammaa	0,15 euroa eläimeltä
	— vähintään 12 kilogrammaa	0,25 euroa eläimeltä
e)	siipikarjan liha	
	— *Gallus*-lajit ja helmikana	0,005 euroa eläimeltä
	— ankka ja hanhi	0,01 euroa eläimeltä
	— kalkkuna	0,025 euroa eläimeltä
	— tarhatun kanin liha	0,005 euroa eläimeltä.

II LUKU

Leikkaamoissa tehtävään valvontaan sovellettavat vähimmäismaksut

Lihatonnilta:

— naudanliha, vasikanliha, sianliha, kavioeläinten/hevoseläinten liha, lampaan- ja vuohenliha	2 euroa
— siipikarjan ja tarhatun kanin liha	1,5 euroa
— tarhatun ja luonnonvaraisen riistan liha	
— pienet riistalinnut ja karvapeitteinen riista	1,5 euroa
— sileälastaisten lintujen liha (strutsi, emu, nandu)	3 euroa
— villisiat ja märehtijät	2 euroa.

▼B

III LUKU

Riistan käsittelylaitoksiin sovellettavat vähimmäismaksut

a) pienet riistalinnut	0,005 euroa eläimeltä
b) karvapeitteinen pienriista	0,01 euroa eläimeltä
c) sileälastaiset linnut	0,5 euroa eläimeltä
d) maanisäkkäät	
— villisiat	1,5 euroa eläimeltä
— märehtijät	0,5 euroa eläimeltä.

IV LUKU

Maidontuotantoon sovellettavat vähimmäismaksut

— 1 euro 30 tonnilta

ja

— sen jälkeen 0,5 euroa tonnilta.

V LUKU

Kalastus- ja vesiviljelytuotteiden tuottamiseen ja markkinoille saattamiseen sovellettavat vähimmäismaksut

a) kalastus- ja vesiviljelytuotteiden ensimmäinen markkinoille saattaminen:

— 1 euro tonnilta kuukauden ensimmäisistä 50 tonnista

— sen jälkeen 0,5 euroa tonnilta

b) ensimyynti kalamarkkinoilla

— 0,5 euroa tonnilta kuukauden ensimmäisistä 50 tonnista

— sen jälkeen 0,25 euroa tonnilta

c) ensimyynti asetusten (ETY) N:o 103/76 ja (ETY) N:o 104/76 mukaisen tuoreus- ja/tai kokoluokittelun puuttuessa tai sen ollessa riittämätön

— 1 euro tonnilta kuukauden ensimmäisistä 50 tonnista

— sen jälkeen 0,5 euroa tonnilta.

Maksut, jotka peritään komission asetuksen (ETY) N:o 3703/85 liitteessä II tarkoitetuista lajeista, eivät saa ylittää 50:tä euroa erältä.

Jäsenvaltiot perivät kalastus- ja vesiviljelytuotteiden jalostuksen osalta 0,5 euroa tonnilta.

▼B

LIITE V

YHTEISÖN ALUEELLE SAATETTAVIEN TAVAROIDEN JA ELÄVIEN ELÄINTEN VIRALLISEEN VALVONTAAN LIITTYVÄT TOIMET SEKÄ VÄHIMMÄISMAKSUT

A JAKSO: TOIMET TAI VALVONTA

Direktiivien 97/78/EY ja 91/469/ETY soveltamisalaan kuuluvat toimet, joista jäsenvaltiot nykyään perivät direktiivin 85/73/ETY mukaisia maksuja.

B JAKSO: MAKSUT

I LUKU

Tuontilihaan sovellettavat maksut

Lihaerän tuonnin virallisesta valvonnasta perittävä vähimmäismaksu on:

— 55 euroa lähetyserältä 6 tonniin saakka

ja

— sen jälkeen 9 euroa tonnilta 46 tonniin saakka

tai

— 420 euroa lähetyserältä, joka ylittää 46 tonnia.

II LUKU

Tuontikalastustuotteisiin sovellettavat maksut

1. Kalastustuote-erän tuonnin virallisesta valvonnasta perittävä vähimmäismaksu on:

   — 55 euroa lähetyserältä 6 tonniin saakka

   ja

   — sen jälkeen 9 euroa tonnilta 46 tonniin saakka

   tai

   — 420 euroa lähetyserältä, joka ylittää 46 tonnia.

2. Edellä mainittu irtotavarana kuljetettavan kalastustuote-erän tuonnin virallisesta valvonnasta perittävä vähimmäismaksu on:

   — 600 euroa alusta kohti, jonka kalastustuotteiden lasti on enintään 500 tonnia

   — 1 200 euroa alusta kohti, jonka kalastustuotteiden lasti on enintään 1 000 tonnia

   — 2 400 euroa alusta kohti, jonka kalastustuotteiden lasti on enintään 2 000 tonnia

   — 3 600 euroa alusta kohti, jonka kalastustuotteiden lasti on yli 2 000 tonnia.

3. Kolmannen maan lipun alla purjehtivasta kalastusaluksesta suoraan maihin tuotaviin luonnollisessa ympäristössään pyydettyihin kalastustuotteisiin sovelletaan liitteessä IV olevan B jakson V luvun a alakohdan säännöksiä.

III LUKU

Lihatuotteisiin, siipikarjan lihaan, luonnonvaraisen riistan lihaan, kaninlihaan, tarhatun riistan lihaan, eläinperäisiin sivutuotteisiin ja rehuun sovellettavat maksut

1. Muiden kuin I ja II luvuissa mainittujen eläinperäisten tuotteiden tai eläinperäisten sivutuotteiden tai rehun lähetyserien tuonnin virallisesta valvonnasta perittävä vähimmäismaksu on:

   — 55 euroa lähetyserältä 6 tonniin saakka

   ja

   — ja sen jälkeen 9 euroa tonnilta 46 tonniin saakka

   tai

▼B

— 420 euroa lähetyserältä, joka ylittää 46 tonnia.

2. Edellä mainittu irtotavarana kuljetettavien muiden kuin I ja II luvuissa mainittujen eläinperäisten tuotteiden tai eläinperäisten sivutuotteiden tai rehun lähetyserien tuonnin virallisesta valvonnasta perittävä vähimmäismaksu on:

— 600 euroa alusta kohti, jonka tuotelasti on enintään 500 tonnia

— 1 200 euroa alusta kohti, jonka tuotelasti on enintään 1 000 tonnia

— 2 400 euroa alusta kohti, jonka tuotelasti on enintään 2 000 tonnia

— 3 600 euroa alusta kohti, jonka tuotelasti on yli 2 000 tonnia.

IV LUKU

Yhteisön kautta kuljetettaviin tavaroihin ja eläviin eläimiin sovellettavat maksut

Yhteisön kautta kuljetettavien tavaroiden ja elävien eläinten virallisesta valvonnasta peritään maksuna vähintään 30 euroa, jonka lisäksi peritään 20 euroa kutakin neljännestuntia kohti, joka valvontahenkilöstön jäseneltä kuluu valvontaan.

V LUKU

Tuotaviin eläviin eläimiin sovellettavat maksut

1. Elävien eläinerien tuonnin virallisesta valvonnasta perittäväksi maksuksi vahvistetaan:

a) nautaeläinten, hevoseläinten, sikojen, lampaiden, vuohien, siipikarjan, kanien ja pienriistalintujen tai karvapeitteisen riistan ja seuraavien maanisäkkäiden osalta: villisiat ja märehtijät:

— 55 euroa lähetyserältä 6 tonniin saakka

ja

— sen jälkeen 9 euroa tonnilta 46 tonniin saakka

tai

— 420 euroa lähetyserältä, joka ylittää 46 tonnia,

b) muiden eläinlajien osalta tosiasialliset tarkastuskustannukset, jotka ilmaistaan joko eläintä kohti tai tuotua tonnia kohti:

— 55 euroa lähetyserältä 46 tonniin saakka

tai

— 420 euroa lähetyserältä, joka ylittää 46 tonnia, mitä vähimmäismäärää ei sovelleta komission päätöksessä 92/432/ETY tarkoitettujen lajien tuontiin.

2. Jäsenvaltion pyynnöstä, johon on liitetty asianmukaiset perusteluasiakirjat, ja direktiivin 89/662/ETY 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen tietyistä kolmansista maista tulevaan tuontiin voidaan soveltaa alhaisempia maksuja.

▼B

LIITE VI

MAKSUJEN LASKEMISESSA HUOMIOON OTETTAVAT PERUSTEET

1. Viralliseen valvontaan osallistuvan henkilöstön palkat

2. Viralliseen valvontaan osallistuvan henkilöstön kulut, mukaan lukien tiloista, välineistä, laitteista ja koulutuksesta aiheutuvat kulut sekä matkakulut niihin liittyvine kuluineen

3. Laboratorioanalyysi- ja näytteenottokulut.

▼M1

LIITE VII

YHTEISÖN VERTAILULABORATORIOT

I. **Yhteisön vertailulaboratoriot rehuja ja elintarvikkeita varten**

1. Yhteisön vertailulaboratorio maitoa ja maitotuotteita varten

   AFSSA — Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)
   F-94700 Maisons-Alfort
   Ranska

2. Yhteisön vertailulaboratoriot zoonoosien (salmonella) määritystä ja testausta varten

   Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
   3720 BA Bilthoven
   Alankomaat

3. Yhteisön vertailulaboratorio merellisten biotoksiinien valvontaa varten

   Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESA)
   E-36200 Vigo
   Espanja

4. Yhteisön vertailulaboratorio simpukoiden bakteeri- ja virussaastumisen valvontaa varten

   The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS)
   Weymouth
   Dorset DT4 8UB
   Yhdistynyt kuningaskunta

5. Yhteisön vertailulaboratorio *Listeria monocytogenes* -bakteeria varten

   AFSSA — Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)
   F-94700 Maisons-Alfort
   Ranska

6. Yhteisön vertailulaboratorio koagulaasipositiivisia stafylokokkeja, mukaan lukien *Staphylococccus aureus*, varten

   AFSSA — Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)
   F-94700 Maisons-Alfort
   Ranska

7. Yhteisön vertailulaboratorio *Escherichia coli* -bakteeria, mukaan lukien verosytotoksinen *E. coli* (VTEC), varten

   Istituto Superiore di Sanità (ISS)
   I-00161 Roma
   Italia

8. Yhteisön vertailulaboratorio kampylobakteeria varten

   Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)
   S-751 89 Uppsala
   Ruotsi

9. Yhteisön vertailulaboratorio loisia varten (erityisesti *Trichinella, Echinococcus* ja *Anisakis*)

   Istituto Superiore di Sanità (ISS)
   I-00161 Roma
   Italia

10. Yhteisön vertailulaboratorio mikrobilääkeresistenssiä varten

    Danmarks Fødevareforskning (DFVF)
    DK-1790 København V
    Tanska

11. Yhteisön vertailulaboratorio rehuissa esiintyvää eläinproteiinia varten

    Centre wallon de recherches agronomiques (CRA-W)

▼M1

B-5030 Gembloux
Belgia

12. Yhteisön vertailulaboratorio eläinperäisissä elintarvikkeissa olevia eläinlääkejäämiä ja vierasaineita varten

a) Jäämät, jotka luetellaan direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan A ryhmän 1, 2, 3, 4 kohdassa, B ryhmän 2 d kohdassa ja B ryhmän 3 d kohdassa

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Alankomaat

b) Jäämät, jotka luetellaan direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan B ryhmän 1 kohdassa ja B ryhmän 3 e kohdassa, sekä karbadoksi ja olakvindoksi

Laboratoire d'études et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants
AFSSA — site de Fougères
BP 90203
Ranska

c) Jäämät, jotka luetellaan direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan A ryhmän 5 kohdassa ja B ryhmän 2 a, b ja e kohdassa

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (BVL)
D-12277 Berlin
Saksa

d) Jäämät, jotka luetellaan direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan B ryhmän 3 c kohdassa

Instituto Superiore di Sanità
I-00161 Roma
Italia

13. Yhteisön vertailulaboratorio tarttuvia spongiformisia enkefalopatioita (TSE) varten

Asetuksen (EY) N:o 999/2001 liitteessä X olevassa B luvussa tarkoitettu laboratorio

The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
Yhdistynyt kuningaskunta

14. Yhteisön vertailulaboratorio rehuissa käytettäviä lisäaineita varten

Eläinten ruokinnassa käytettävistä lisäaineista 22 päivänä syyskuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1831/2003 ([1]) liitteessä II tarkoitettu laboratorio.

Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

Geel

Belgia

15. Yhteisön vertailulaboratorio muuntogeenisiä organismeja varten

Muuntogeenisistä elintarvikkeista ja rehuista 22 päivänä syyskuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1829/2003 ([2]) liitteessä tarkoitettu laboratorio

Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

Ispra

Italia

([1]) EUVL L 268, 18.10.2003, s. 29. Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 378/2005 (EUVL L 59, 5.3.2005, s. 8).
([2]) EUVL L 268, 18.10.2003, s. 1.

▼**M1**

16. Yhteisön vertailulaboratorio elintarvikkeiden kanssa kosketuksiin joutuvia aineita varten

    Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

    Ispra

    Italia

17. Yhteisön vertailulaboratoriot torjunta-ainejäämiä varten

    a) Viljat ja rehut

       Danmarks Fødevareforskning (DFVF)
       DK-1790 København V
       Tanska

    b) Eläinperäiset elintarvikkeet ja erittäin rasvapitoiset tuotteet

       Chemisches und Veterinäruntersuchungsamt (CVUA) Freiburg
       Postfach 100462
       D-79123 Freiburg
       Saksa

    c) Hedelmät ja vihannekset, mukaan lukien erittäin vesi- ja happopitoiset tuotteet

       Laboratorio Agrario de la Generalitat Valenciana (LAGV)
       Grupo de Residuos de Plaguicidas de la Universidad de Almería (PRRG)
       LAGV: E-46100 Burjassot-Valencia
       PRRG: E-04120 Almería
       Espanja

    d) Yhden jäämän määritysmenetelmät

       Chemisches und Veterinäruntersuchungsamt (CVUA) Stuttgart
       Postfach 1206
       D-70702 Fellbach
       Saksa

18. Yhteisön vertailulaboratorio rehuissa ja elintarvikkeissa esiintyviä raskasmetalleja varten

    Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

    Geel

    Belgia

19. Yhteisön vertailulaboratorio mykotoksiineja varten

    Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

    Geel

    Belgia

20. Yhteisön vertailulaboratorio polysyklisiä aromaattisia hiilivetyjä (PAH) varten

    Euroopan komission yhteinen tutkimuskeskus

    Geel

    Belgia

21. Yhteisön vertailulaboratorio rehuissa ja elintarvikkeissa esiintyviä dioksiineja ja PCB:itä varten

    Chemisches und Veterinäruntersuchungsamt (CVUA) Freiburg
    Postfach 100462
    D-79123 Freiburg
    Saksa

▼M1

II. **Yhteisön vertailulaboratoriot eläinten terveyttä ja eläviä eläimiä varten**

1. Yhteisön vertailulaboratorio klassista sikaruttoa varten

   Yhteisön toimenpiteistä klassisen sikaruton torjumiseksi 23 päivänä lokakuuta 2001 annetussa neuvoston direktiivissä 2001/89/EY ([1]) tarkoitettu laboratorio.

2. Yhteisön vertailulaboratorio afrikkalaista hevosruttoa varten

   Afrikkalaisen hevosruton valvontasäännöistä ja torjuntatoimenpiteistä 29 päivänä huhtikuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/35/ETY ([2]) tarkoitettu laboratorio.

3. Yhteisön vertailulaboratorio lintuinfluenssaa varten

   Yhteisön toimenpiteistä lintuinfluenssan torjumiseksi ja direktiivin 92/40/ETY kumoamisesta 20 päivänä joulukuuta 2005 annetussa neuvoston direktiivissä 2005/94/EY ([3]) tarkoitettu laboratorio.

4. Yhteisön vertailulaboratorio Newcastlen tautia varten

   Yhteisön toimenpiteistä Newcastlen taudin torjumiseksi 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/66/ETY ([4]) tarkoitettu laboratorio.

5. Yhteisön vertailulaboratorio sian vesikulaaritautia varten

   Yhteisön yleisistä toimenpiteistä tiettyjen eläintautien torjumiseksi sekä swine vesicular -tautiin liittyvistä erityistoimenpiteistä 17 päivänä joulukuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/119/ETY ([5]) tarkoitettu laboratorio.

6. Yhteisön vertailulaboratorio kalatauteja varten

   Yhteisön vähimmäistoimenpiteistä tiettyjen kalatautien torjumiseksi 24 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa neuvoston direktiivissä 93/53/ETY ([6]) tarkoitettu laboratorio.

7. Yhteisön vertailulaboratorio simpukoiden tauteja varten

   Yhteisön vähimmäistoimista simpukoiden tiettyjen sairauksien torjumiseksi 22 päivänä joulukuuta 1995 annetussa neuvoston direktiivissä 95/70/EY ([7]) tarkoitettu laboratorio.

8. Yhteisön vertailulaboratorio raivotaudin vastaisten rokotteiden tehokkuuden valvontaa varten

   Raivotaudin vastaisten rokotteiden tehokkuutta mittaavien serologisten valvontatestien standardoinnissa tarvittavien arviointiperusteiden vahvistamisesta vastaavan erityislaitoksen nimeämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 tehdyssä neuvoston päätöksessä 2000/258/EY ([8]) tarkoitettu laboratorio.

9. Yhteisön vertailulaboratorio bluetongue-tautia varten

   Lampaan bluetongue-taudin torjunta- ja hävittämistoimenpiteitä koskevista erityissäännöksistä 20 päivänä marraskuuta 2000 annetussa neuvoston direktiivissä 2000/75/EY ([9]) tarkoitettu laboratorio.

10. Yhteisön vertailulaboratorio afrikkalaista sikaruttoa varten

    Erityissäännöksistä afrikkalaisen sikaruton torjumiseksi ja direktiivin 92/119/ETY muuttamisesta Teschenin taudin ja afrikkalaisen sikaruton

([1]) EYVL L 316, 1.12.2001, s. 5. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla.
([2]) EYVL L 157, 10.6.1992, s. 19. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).
([3]) EUVL L 10, 14.1.2006, s. 16.
([4]) EYVL L 260, 5.9.1992, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.
([5]) EYVL L 62, 15.3.1993, s. 69. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.
([6]) EYVL L 175, 19.7.1993, s. 23. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla.
([7]) EYVL L 332, 30.12.1995, s. 33. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003.
([8]) EYVL L 79, 30.3.2000, s. 40. Päätös sellaisena kuin se on muutettuna komission päätöksellä 2003/60/EY (EYVL L 23, 28.1.2003, s. 30).
([9]) EYVL L 327, 22.12.2000, s. 74.

▼M1

osalta 27 päivänä kesäkuuta 2002 annetussa neuvoston direktiivissä 2002/60/EY ([1]) tarkoitettu laboratorio.

11. Yhteisön vertailulaboratorio kotieläinjalostusta varten

Puhdasrotuisten jalostusnautojen testausmenetelmien ja tulosten arvioinnin yhdenmukaistamisessa yhteistyöosapuolena toimivan vertailuaseman nimeämisestä 23 päivänä heinäkuuta 1996 tehdyssä neuvoston päätöksessä 96/463/EY ([2]) tarkoitettu laboratorio.

12. Yhteisön vertailulaboratorio suu- ja sorkkatautia varten

Yhteisön toimenpiteistä suu- ja sorkkataudin torjumiseksi, direktiivin 85/511/ETY sekä päätösten 89/531/ETY ja 91/665/ETY kumoamisesta ja direktiivin 92/46/ETY muuttamisesta 29 päivänä syyskuuta 2003 annetussa neuvoston direktiivissä 2003/85/EY ([3]) tarkoitettu laboratorio.

13. Yhteisön vertailulaboratorio luomistautia varten

AFSSA — Laboratoire d'études et de recherches en pathologie animale et zoonoses
F-94700 Maisons-Alfort
Ranska

([1]) EYVL L 192, 20.7.2002, s. 27. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla.
([2]) EYVL L 192, 2.8.1996, s. 19.
([3]) EUVL L 306, 22.11.2003, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna komission päätöksellä 2005/615/EY (EUVL L 213, 18.8.2005, s. 14).

▼B

LIITE VIII

TÄMÄN ASETUKSEN 61 ARTIKLAN NOJALLA VOIMAAN JÄÄVÄT TÄYTÄNTÖÖNPANOSÄÄNNÖT

1. Yhteisön näytteenotto- ja määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten annettuun direktiiviin 70/373/ETY perustuvat täytäntöönpanosäännöt

   a) yhteisön määritysmenetelmästä rehujen virallista tarkastusta varten 15 päivänä kesäkuuta 1971 annettu ensimmäinen komission direktiivi 71/250/ETY ([1])

   b) yhteisön määritysmenetelmästä rehujen virallista tarkastusta varten 18 päivänä marraskuuta 1971 annettu toinen komission direktiivi 71/393/ETY ([2])

   c) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 27 päivänä huhtikuuta 1972 annettu kolmas komission direktiivi 72/199/ETY ([3])

   d) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 5 päivänä joulukuuta 1972 annettu neljäs komission direktiivi 73/46/ETY ([4])

   e) yhteisön näytteenottomenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 1 päivänä maaliskuuta 1976 annettu ensimmäinen komission direktiivi 76/371/ETY ([5])

   f) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 1 päivänä maaliskuuta 1976 annettu seitsemäs komission direktiivi 76/372/ETY ([6])

   g) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 15 päivänä kesäkuuta 1978 annettu kahdeksas komission direktiivi 78/633/ETY ([7])

   h) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 31 päivänä heinäkuuta 1981 annettu yhdeksäs komission direktiivi 81/715/ETY ([8])

   i) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 25 päivänä heinäkuuta 1984 annettu kymmenes komission direktiivi 84/425/ETY ([9])

   j) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen virallista tarkastusta varten 28 päivänä heinäkuuta 1993 annettu yhdestoista komission direktiivi 93/70/ETY ([10])

   k) yhteisön määritysmenetelmästä rehujen virallista tarkastusta varten 17 päivänä joulukuuta 1993 annettu kahdestoista komission direktiivi 93/117/ETY ([11])

   l) yhteisön määritysmenetelmistä rehujen aminohappojen, raakarasvan ja olakvindoksin määritystä varten 3 päivänä syyskuuta 1998 annettu komission direktiivi 98/64/EY ([12])

   m) analyysimenetelmästä eläinperäisten ainesosien määrittämiseksi rehujen virallista tarkastusta varten 23 päivänä joulukuuta 2003 annettu komission direktiivi 2003/126/EY ([13])

   n) yhteisön menetelmien vahvistamisesta amproliumin, diklatsuriilin ja karbadoksin määrittämiseksi rehuista 20 päivänä huhtikuuta 1999 annettu komission direktiivi 1999/27/EY ([14])

([1]) EYVL L 155, 12.7.1971, s. 13, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 1999/27/EY (EYVL L 118, 6.5.1999, s. 36).
([2]) EYVL L 279, 20.12.1971, s. 7, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 98/64/EY (EYVL L 257, 19.9.1998, s. 14).
([3]) EYVL L 123, 29.5.1972, s. 6, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 1999/79/EY (EYVL L 209, 7.8.1999, s. 23).
([4]) EYVL L 83, 30.3.1973, s. 21, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 1999/27/EY.
([5]) EYVL L 102, 15.4.1976, s. 1.
([6]) EYVL L 102, 15.4.1976, s. 8, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 94/14/EY (EYVL L 94, 13.4.1994, s. 30).
([7]) EYVL L 206, 29.7.1978, s. 43, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 84/4/ETY (EYVL L 15, 18.1.1984, s. 28).
([8]) EYVL L 257, 10.9.1981, s. 38.
([9]) EYVL L 238, 6.9.1984, s. 34.
([10]) EYVL L 234, 17.9.1993, s. 17.
([11]) EYVL L 329, 30.12.1993, s. 54.
([12]) EYVL L 257, 19.9.1998, s. 14.
([13]) EUVL L 339, 24.12.2003, s. 78.
([14]) EYVL L 118, 6.5.1999, s. 36.

▼B

o) yhteisön menetelmistä lasalosid-natriumin määrittämiseksi 23 päivänä heinäkuuta 1999 annettu komission direktiivi 1999/76/EY ([1])

p) yhteisön analyysimenetelmistä rehun A-vitamiinin, E-vitamiinin ja tryptofaanin määrittämiseksi 6 päivänä heinäkuuta 2000 annettu komission direktiivi 2000/45/EY ([2])

q) rehujen dioksiinipitoisuuksien ja dioksiinin kaltaisten PCB-yhdisteiden pitoisuuksien määrittämistä koskevista vaatimuksista 26 päivänä heinäkuuta 2002 annettu komission direktiivi 2002/70/EY ([3]).

2. Rehujen virallisen valvonnan järjestämistä koskevista periaatteista 25 päivänä lokakuuta 1995 annettuun direktiiviin 95/53/EY perustuvat täytäntöönpanosäännöt

Komission direktiivi 98/68/EY ([4]), annettu 10 päivänä syyskuuta 1998, neuvoston direktiivin 95/53/EY 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun asiakirjamallin vahvistamisesta ja kolmansista maista yhteisöön tuotavien rehujen tuontitarkastuksia koskevista tietyistä säännöistä.

([1]) EYVL L 207, 6.8.1999, s. 13.
([2]) EYVL L 174, 13.7.2000, s. 32.
([3]) EYVL L 209, 6.8.2002, s. 15.
([4]) EYVL L 261, 24.9.1998, s. 32.